

ЭҮҮНДЭГҮҮ

ЕВРОСЛОВ

СОФИЯ | ЛОНДОН | КАЗАН

Списание за свободна, консервативна и субективна мисъл

2 АВГУСТ 2020

Директор:

Христо Кожухаров

Редактор:

Димитър Димитров FLS

Международен редактор:

Иван Даракчиев

Сътрудник:

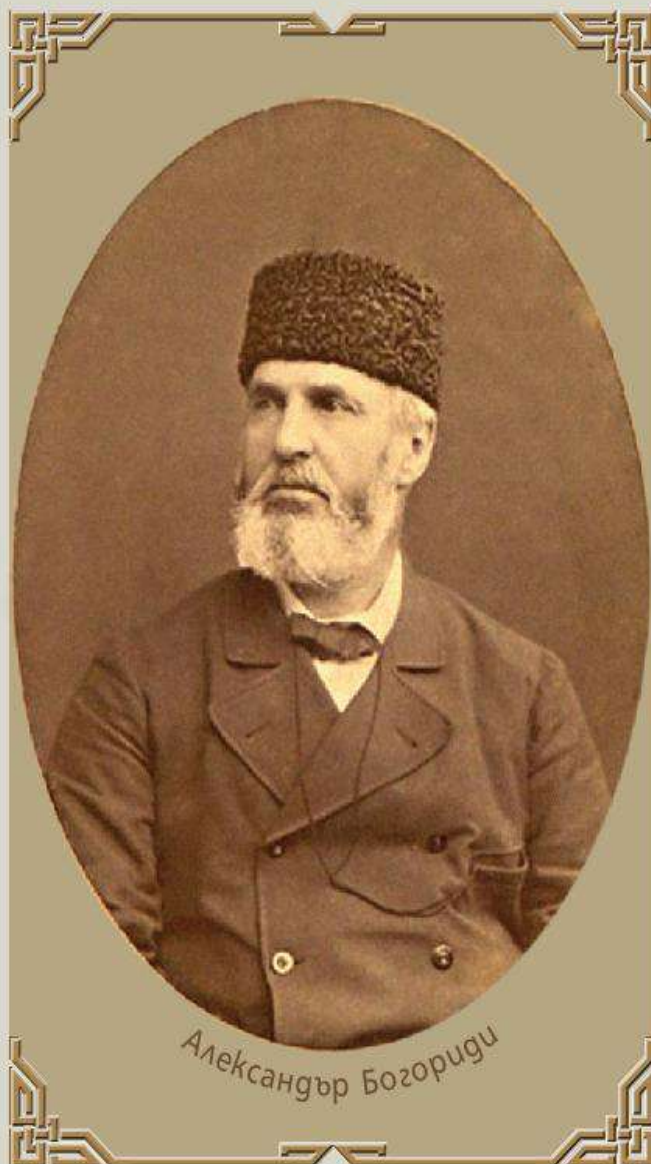
Таня Доганова - Христова

Сътрудник:

Христо Смолянов

Сътрудник:

Лора Апостолова

Александър Богориди

ИЗДАТЕЛСТВО „ХИСТОРЕОН“

ИНСТИТУТ на СВОБОДНИТЕ ИЗСЛЕДОВАТЕЛИ

“ХИСТОРЕОН” (ИСИХ)

Гр. София , ул ”Цар Иван Асен-Втори” № 17Б.; тел.: 0878 601 278

e-mail: historeon@abv.bg

Редакционна колегия – Чуждестранни кореспонденти:

София-Русия-Украйна-Иван Даракчиев

Лондон(Великобритания)- Грегори Лодър-Фрост

Казан (Русия)- Татяна Ярулина ал Булгари

Брюксел (ЕС) – Димитър Проданов

Генуа (Италия) – Стоян Йорданов

Мадрид (Испания) – Ина Георгиева

Охрид(Македония) – Владо Тренески

Пирот (Западни покрайнини, Сърбия) - Зденка Тодорова

Тирана (Албания) – Георги Стаменов

Златоград (Родопите) – Ненко Дедьов

Тракия (Турция, Гърция) – Георги Илиев

Дизайн и предпечатна подготовка на корицата –

Обелиск дизайн ЕООД

Съдържание

За Нашето Списание –	4-5
Редакционна –	6-9
Представяне –	10-11
Речник на Неясните Понятия -Консерватизъм –	12-15
За корицата –	16-18
Фаина Гринберг – <i>България и светът.</i> –	19-24
Димитър Димитров FLS – <i>Програма за създаване на българско органи- ческо общество–</i>	25-39
Грегори Лодър –Фрост – <i>Наследство на предателство –</i>	40-47
Иван Даракчиев – <i>След две крачки напред можем да си позволим една назад*</i> –	48-55
Димитър Проданов- <i>Европа на бюрокрациите или Европа на Нациите</i>	56-64
Богомил Константинов – <i>Защо Турция трябва да влезе в един друг Ев- ропески Съюз ? –</i>	65-70
Таня Доганова- Христова - <i>Музика- средство за възпитание –</i>	71-75
Детелина Денчева – <i>Какво и Кога и Ние сме Дали на Света, или Бъл- гарски Цивилизационни Вектори на Влияние –</i>	76-80
Възпоменание: <i>Роджър Скрутън 1944-2020 -Дейният Мислител –</i>	81-85

ЗА НАШЕТО СПИСАНИЕ И ЗА НАС

Екипът който в Лондон, в 2000г. създаде Първи (досега единствен) брой на „Еврослов“ започна този проект по Три основни причини: Първата: Беше, че този екип дотогава беше възстановил „Историческо Дружество Българска Орда“ (ИДБО) и основал списание „Ави-Тохол“ (А-Т), съответно в 1993 и 1994г. и си беше поставил научно-изследователски и общественно-политически цели, които до 2000г. бяха съвместявани в тях заедно. Предвид създалата се тогава динамика в общественно-политическия живот на България – предполагаемото включване на НВ Цар Симеон II в политическия живот, предполагаемото започване на широко общественно-политическо и медийно обсъждане, на предполагаемото ни членство в ЕС и предстоящите избори в 2001г. ; и предвид на това, че не всички от екипа имахме еднакви и/или сходни виждания за тези процеси (някои от нас имаха само научно-изследователски интереси), решихме, тези които имат такива да се обединят в едно списание с общественно-политически цели. В това списание – „Еврослов“. Втората: Беше, че една от основните цели (която рефлектира в самото заглавие на списанието) за нас беше участие и принос към посоченото по-горе „предполагаемо“ обсъждане на „предполагаемото“ ни членство в ЕС. Ще си признаем наивитета в онова време, когато мислехме че такова ще се състои. Тогава за нас, живеещите във Великобритания интелектуалци, беше трудно да предположим на какви анти-демократични и неконституционни действия е способна управляващата тогава в България- *червено-синя* камарила. Не предполагахме, че всичко, което мислехме че предстои, вече е станало факт, че е вече договорено и предопределено. Така първата книжка на „Еврослов излезе *постфактум* на една от целите си. Третата: Беше, че освен „*тясно*“-Български имахме и „*широко*“- Български цели. Надявахме се да продължим едно дело започнато с ИДБО и А-Т за изграждане на едно Органическо Общество (ОО), което да създаде условия за обединение на Българското Етническо Пространство (БЕП) зад неговите исторически и цивилизационни достижения постигнати от нашия Забележителен Народ през хилядолетията. Тази цел си остава, нещо повече, днес е повече от актуална и едва когато тя се постигне, поредната книжка на „Еврослов“ ще може да се нарече отново излязла „*постфактум*“, което си пожелаваме да доживеем.

Защо определихме характера на списанието като „списание за свободна, консервативна и субективна мисъл“? Още в кн.6/1996г. на А-Т, стр. 2-4, направих един анализ на „*прикритието наречено обективност*“ и на

„оправданието наречено субективност” в контекста на „Какво е и за какво служи историята”, а в първата книжка на „Еврослов” (2000) аргументирах и трите преддиспозиции, затова тук само накратко ще ги актуализирам.

Свободна, от какво? Ще попита някой. Нали вече живеем в свободен, демократичен, а някои го смятат дори за свободен и анархистичен свят, в който всеки може да си прави, говори и /или пише, каквото си иска. Свят, без задръжки, в който всички (освен създаващите блага) имат само права. Именно от този свят нашата мисъл трябва да бъде свободна, от неговата невидима матрица от преплетени клиентелистки, корпоративни, доктринерски, неокомунистически, неолиберални, неоглобалистски зависимости, съставляващи материалистическото ни битие. Тя *трябва* да бъде свободна за да се одухотвори, за да твори и лети, а не за да слугува и пълзи, за да възвисява, а не за да принизява, за да е Мисъл на човек - Дух, а не инстинкт на човек- животно. Консервативна защото тя трябва да пази и съхранява човешките постижения, дадената му Свише, Мисия да бъде цивилизатор, ограмотител, култиватор; да бъде Господар в създадения от него видим свят и откривател на невидимия. В тази Мисия нашият Забележителен народ има несъизмерим принос за своето 8000-но календарно битие. Този принос трябва да опазим и развием. Субективна, защото от 200 (+/-) години човечеството живее в един подменен свят, в който невидимото ВЕд, реалната божествена Обективност, е превърнато в неговата изкривената и огледална, *видима* същност -ОМая-та, в която живеем днес. Именно чрез бдителна субективност, мисълта ни няма да бъде завлечена в нейната лутаща се безтегловност и ленивост, използваща днес 2-4% от дадения ни мозък.

РЕДАКЦИОННА

Както казахме, тази втора книжка на „Еврослов“ следва 20 години след първата – юбилей на който (средно) човек се радва три пъти в живота си. Във всеки от тези периоди той би трябвало освен да яде, пие и се размножава, и да работи за да яде, пие и се размножава, но и да се опита донякъде (според възможностите си) да разбере за какво (освен за посоченото) тези периоди въобще са му отредени и от Кого. Дали защото произхожда от попова лъжичка, както го учат и ще трябва да се развие в организъм, който използва попови лъжички за стръв, или има някакво друго предназначение. Разбирайки трудността на задачата, индийските мъдреци, за да внесат известен порядък и да избегнат появата на недопремислени изводи учат (тези които искат да се учат), че за всичко в живота си има отредено време – три периода, преди да (и ако) достигнеш до някаква смислена догадка и после оттегляне встрани за обмислянето и. Т.е. би трябвало всеки 20 годишен период да не се измерва (само) с амбиции, пари и/или последващите ги недъзи, болести и самосъжаление, а и с някакъв обем анализирана информация и естествено с изводи от нея. Но на индийските мъдреци им е убягнал фактът, че когато някаква догадка накрая е потвърдена, поради това, че потвърдилият е в третия си период той не може да я приложи. т.е. тя става обществено, а и лично безполезна. Ние си имаме краткият анализ „мога, но не зная, зная, но не мога“, за съжаление осмислян само в „тънката“ му част. Необходимо ли е тогава критично натрупване на знание преди действие - дали този извод важи? Двете книжки на „Еврослов“ рамкират 2x20 годишен период, а гледайки тяхното съдържание днес, се опитвам да установя какво сме разбрали през този период за някои фундаментални въпроси и принципи на собственото си материално и/или Духовно (ако е налично) битие, за да не изглеждаме (да не сме) стадо. Разбрахме ли например какво е променено в традиционното за българите държавно устройство, как и от кого. Или пак ще си слушаме още комунистическият възглас „Суверен е народът“, т.е. този който (не само в нашия случай) е лишен от Суверенитет е Суверен, тогава носителят носи какво? Не разбрахме 40г. що е то Суверенитет – за това, след всеки поредни избори ни остава само тържественият възглас към поредните „избраници“ : *„Осъдените на смърт ви поздравяват“*. Успяхме ли например, за тези 40 години и на запад и на изток, да си отговорим на въпроса, защо ни сполетя комунизма, кои и защо са го създали, подкрепяли и налагали, и кои и защо са го допуснали, или проспали? Според Грегори Лодър-Фрост *„Наследството на едно предателство...“* (на запад) още не са разбрали. И на запад и на изток и за 20, и

за 40 години, не сме (не сме и пожелали) го разбрали в друг смисъл, освен че така ни е било писано – от Дарвин или от Бог (зависи от гледната точка). Добре, не сме знаели (преди 40г.) що е то Европейска интеграция, хармонизация, комисия, дом, закон, приели сме ги на доверие, значи. А ни беше дадено достатъчно време (на нас 17г.) да се вгледаме, да анализираме, да потърсим (щом нямаме собствена) информация, където я има – „*питай-патило*” дедите са казали. Преди толкова време Димитър Проданов вероятно тогава вече е бил изживял пубертета си. Дали пък той сега, „*Европа на Нациите или Европа без Нациите*”, най-после ще ни накара да вникнем в характера на ЕС и неговото отношение към нациите, т.е. към нас самите? Или ще си папагалстваме, само защото клетката е голяма, добре снабдена и редовно почиствана. Ние не сме против Европа, като българи, първите с европейска държавност, това би звучало абсурдно. Ние сме истинските европейци, за това и заглавието. Искаме Европа, която да е не-зависима, във всяко едно отношение, а не механичен сбор от (до различна степен задоволени материално „хора”) управлявани от презадоволени, неизбрани демократично, маши на неясни/ясни интереси, които не са нашите. Визията ни за такава Европа ще представяме последователно на страниците на списанието, като в тази посока е тук и мнението на Богомил Константинов, „*Защо Турция трябва да влезе в един друг Европейски Съюз*”, което може би ще прозвучи на някой „неправославно” и нестандартно, но е именно с мисъл за тази Европа, която да е достойна за историята и цивилизацията си. Същото се отнася за нашето отношение към САЩ, защото те са създадени от/за европейци. Какво е тяхното бъдеще утре (след поредните избори), или след 50 години, когато хората с европейски произход там ще са малцинство, дълбоко ни интересува, както показва Иван Даракчиев, „*Една стъпка напред, две назад*”!

Обратно към познанието. Знаем ли например, че българите в 1917г. сме провъзгласили своя независимост и сме имали (за кратко) своя държава и къде? Категорично не знаем -дори е някак си неудобно, обидно дори, да се говорят/пишат такива неща, вероятно след водката сте употребили и портвайн, би казал Булгаков. Ярослав Хашек обаче, добре го е предал (приблизително) : Швейк си пиел бира с набори, докато чакали да ги натоварят на вагоните за участие в Първата Световна война и от нямане какво да приказват, си задавали несъществени въпроси, като например; „...*знае ли императорът, че има война; вероятно не; може да Ги е било срам да му кажат*, най -дълбокомислещ (както винаги) е Швейк Имали сме, както се оказва и (ни) казват волжките българи. Имали сме я за една година (1917), наред най-мракобест-

ническата държава и система в историята -държавата „Булгар Идел”, в СССР. Проблемът на образованието във всички човешки общества и във всички техни исторически периоди не е в неговата масовост, а в неговото качество. Този проблем е трудно разрешим и затова от столетие сме затънали в образователни реформи. Но, представете си изключително високо качество на образователна методика, която служи за по-добро овладяване на *неверни* познания. Например, че човекът е маймуна в еволюция, или че пигментът на кожата има значение, но само когато е тъмен. Това са образователни грешки на куб. Без съмнение, като процес на запаметяване, нашето образование беше и е (все още) по-добро от това на запад – всеки който е учил в двете системи ще ви го каже, това и (най-вече) децата го знаят. Да, ние добре запаметихме, че сме били *орда* (за *щастие малка*) диваци, асимилирани в *славянско море*. Запомнихме, че окупирайки ни в 1944г. СССР ни е *освободил* и че референдум по време на окупация, при това неподписан от Суверена (който не е народа), е най-добрия и *демократичен* начин да определим характера на държавата си. Поради това добро качеството на образованието ни цяло поколение, на сън да го бутнеш, знае тези *истини*. Искам да кажа, че най-големият проблем на образованието ни не е смяната на методологията (обикновено ненужна), недофинансирането (ендемично навсякъде по света), липсата на кадри (навсякъде по света), липсата на деца (навсякъде в неолибералните общества), или войната (спечелена) на учениците срещу техните учители (навсякъде в неолибералните общества). Големият проблем на образованието е необразоваността не на необразованите (цигани, малцинства), а на „образованите”- невежеството на „образованите”, не само в тяхното незнание на *истини*, но най-вече в добре усвоените от тях *неистини*. Как възприемате например, факта, че слушайки БНР „Хоризонт” една сутрин (сутринта на „Второто Велико Въстание”) чувате „приносят” към предаването на неговата водеща, цитирам по памет: „*Ами то ние нямаме много въстания...нали (някой бил казал) при нас колкото комити, повече предатели*”. Оставаме настрана причудливото мото на протестиращите, който го е скоду/из/мислил, той да му бере срама. Но, българският народ, както *някои* знаят, е вдигал десетки въстания срещу турците; той пръв се е противопоставил с оръжие на комунистите, не чехи или унгарци; на практика той е най-свободолюбивият европейски народ, като със спасяването на своите евреи е и най-достойният! Достойна ли е институцията „БНР” за него? Някой ще каже, че това е шега, друг че е просто неграмотност на водещата, ефектът обаче е върху слушателите в национален ефир. А неграмотността на това ниво, повдига отново горния въпрос за проблема на образованието на образова-

ните. Но за да не споменавам еднозначно ефира, ето например, радио „Христо Ботев”, пак на този ефир. Голямата Стайка Гьокова навърши скоро 90 години - с преклонение: *да е жива и здрава*. Почти се разплака (и мен) милата, възпоменавайки героите и героините на тези въстания, с мисълта за които е живяла и които е възпявала. Какво и е давало сила, пита водещата : *моите почитатели*, т.е. народът е отговорът. Разликата във възрастта (с другата водеща) е сигурно 50 години. Ето какво трябва да анализираме: *какво се е случило за две поколения, какви сили са работили, какви влияния насаждани, какво „възпитание”, че за такъв период от един материал, такова различно качество да се получи?! Ако си обясним това, ще се доближим до разбиране на днешните си проблеми*. Ималите преди сто години независимост и самоопределение българи, пак искат да имат такива, категорично го отстояват по правилата на тяхната си (руската) нова демокрация. Добра или лоша, в сравнение с нашата, поради нея, въпреки това което казахме по-горе, ”образованите” наши интелектуалци поне могат да ги чуят, дори да ги видят, ако не гледат вече само в една посока. Шокиращо наистина, но освен за тях самите, те (тези българи), искат самоопределение и за нас, искат го от 40 години насам (ние разбрахме за това преди 20 години), както ни казва Фаина Гринберг „*Българите и света*”, още по шокиращо, те го искат и за всички българи по света!? Защото сме дали много на този свят, без да има значение дали той го е разбрал и оценил, както мисли Детелина Денчева „*Какво и Кога и Ние сме Дали Нещо на Света или Българските Цивилизационни Вектори на влияние*”. Като последовател на Роджър Скрутън, който винаги подреждаше мисли и слова, само ако от тях може да има някаква полза и аз в „*Предварителна Програма за Създаване на Органическо Общество*” се постарях да подредя някои свои мисли и слова, тъй-като докато бях в Гърция разбрах, че в България се подготвя „*Рестарт*” и понеже не разбрах в какво ще се състои той, го описах така както аз си го представям. Ако, когато четете програмата, „*Рестартът*” е вече привършил, както предполагам, все пак не я възприемайте „*постфактум*”.

ПРЕДСТАВЯНЕ

Димитър Илиев Димитров FLS е роден на 18.11.1956 г. в гр. София и е израснал в гр. Тетевен в семейство от рода на възпетия от Ботев Петка

Страшника (Петко Милев Страшния). От 1976 до 1985 г. работи като скреперист в бетонов център в „Софстрой“, за да получи Софийско жителство. Между 1985–1989 г. живее в Индия, където се запознава с историческите тези на големия индийски историк и политик Професор Локеш Чандра, както и с личности като Рави Шанкар, Дирендра Брамачари, Комола Варадан, Архиепископ Паулос Марк Грегориус. През периода 1988–1990 участва в основаването на няколко дисидентски организации в България, като „Християнски Съюз Спасение“, „Подкрепа“, „Независимото дружество за правата на човека“ и др. От

април 1990 г. живее в Лондон, където изучава различни курсове по Средновековна история, История на Тероризма и Държава и Право в Колежа „Бърбик“ и в Лондонския Икономически Колеж. Между 1991–1995 работи в Лондонското студио на Радио „Свободна Европа“ с авторски предавания. В 1992 г. получава Втора награда в конкурс на тема „Национална Сигурност“, организиран от сп. „Международни Отношения“. В този период е организатор на построяването на Православния параклис „Св. Иван Рилски“ в Лондон (първата църковна институция на територия на Българско посолство), на който е член на Църковното Настоятелство. Три години на доброволни начала управлява Читалището към параклиса. Там в 1993–1994 г. учредява Научния проект „Хистореон“, възстановява „Историческо Дружество Българска Орда“ и създава списанията „Ави-Тохол“ и „Еврослов“. От 1993 до 2001 г. е представител на ВМРО и „Мати Болгария“ за Великобритания и Ирландия. В 1995 г. постъпва на работа като асистент-библиотекар в най-старата природонаучна институция в света – Лондонското „Дружество Линеан“. В 2001 г. Димитров се връща в България, за да подкрепи Цар Симеон Втори в парламентарните избори. Избран е за народен представител от Ловеч в 39-то НС. В рамките на това НС е съосновател на „Лоби за подкрепа на Българските Общности в Чужбина“ (първа организация от този характер в историята на Българския Парламентарни-

зъм), на което е зам.-председател. В 2002 г. е един от възстановителите на „Българския Царски Институт“ (БЦИ). В рамките на научните си интереси Д. Димитров участва в два големи международни проекта. Представява „Дружество Линеан“ в Паневропейски генетически проект на Оксфордския Университет и още 27 европейски научни институции (1997–2000). Съавтор е в основната публикация, резултат от този проект, в „American Journal of Human Genetics“. Представява „Хисторион“ в Интердисциплинарно проучване на еко- и етносистемата на долината на река Инд (1998– 2000), организирано от Университетите на Единбург (Шотландия), Пешавар (Пакистан) и „Дружество Линеан“. В 2002 г. за научния си принос е избран за редовен член на „Дружество Линеан“ (FLS). Д. Димитров е инициатор и съосновател на „Института на Свободните Изследователи Хистореон“ (ИСИХ) към БЦИ (2016). Изнасял е лекции в Лондон, Оксфорд, София, Стара Загора, Бургас, Варна и др. Автор е на многобройни статии на исторически и обществено-политически теми в наши и чуждестранни издания. Димитър Димитров е почетен член на „Световната Монархическа Лига“ и на „Western Gools Institute“.

РЕЧНИК НА НЕЯСНИТЕ ПОНЯТИЯ - КОНСЕРВАТИЗЪМ

„Моята основна дейност е да се боря срещу невежеството и предразсъдъците, да просветя ума, да развия морала и да направя хората толкова щастливи, колкото отговаря на човешката природа, и доколкото позволяват средствата на мое разположение.
Фридрих Велики

Фридрих Велики (1712-1786) е квинтесенция на исторически неясна личност. Кой, както си иска, го квалифицира в зависимост от *политически коректното или некоректното си мислене*. За едни е пруски консерватор, за други просветен владетел, за едни абсолютен тиранин, за други абсолютен либерал, за враговете си агресор, за народа си спасител, предтеча на Хитлер (според Гьобелс), или конспиратор зад Френската революция (за конспиративно мислещите), калвинистки аскет и/или враг на християнството. За историята, за щастие винаги политически некоректна, той е Велик. Какви ли за историята ще останат (ако останат) нашите нови „консерватори“, се питам като с интерес и очакване следя прохождането им на политическа сцена, която по редица причини в исторически аспект е неприветлива към консерватизма (ако въобще го е разбирала някога)? Те самите разбират ли това, в което вярват е естествен въпрос? В 1689 във Великобритания е приет от парламента така нереченият *„Закон, обявяващ правата и свободите на поданика и уреждащ наследяването на короната“* (*An Act Declaring the Rights and Liberties of the Subject and Settling the Succession of the Crown*), или съкратено *„Закон за правата“* (*„Bill of Rights“*). Той се оказва samodostatъчен за реформиране на Органичното Общество(ОО) във Великобритания, за да не се случат там не само никакви Обществени договори (Ж.Ж.Русо) и неизбежните след такива (*те никога не се спазват, както ни учи историята*) кървави революции и зверства познати ни на континента и довели в крайна сметка до комунизма. Там не се „случва“ и Просвещението (Ф.Волтер), довело пък в крайна сметка до либерализма- неолиберализма на континента. Джон Лок *„Два трактата за управлението“*, който въвежда понятието *„политически договор“* –споразумение между народа, монарха и законодателната власт постига (*поради същата причина, т.к. всички договори, споразумения предназначени за промяна на ОО водят до едно и също, понеже винаги са нетрайни*) стълкновения и друга революция - в случая Американската. Монтескьо *„За духа на законите“*, който е негов продължител, въпреки, че приема Монархията (не-абсолютната, а ограничената от различните представителни институции) – взаимства от Великобритания прочутата

формула на ОО – властите в държавата трябва да са разделени и да се допълват взаимно, нещо което в либерално/ неолиберално (материално/ меркантилно) общество е невъзможно (виж България 1944-2020). Едмонд Бърк, в когото се кръстят по навик „консерваторите“ навсякъде в „Размисли за революцията във Франция“ – опасен бунт срещу богоустановеното мироздание (ОО), срещу мъдростта на предците и срещу триединството – религия, морал, политика“, отива преди тази революция, но си остава след Просвещението, с което се поставя на разделителната линия между „тори“ и „виги“. Торизмът в периода на Реставрацията (1660-1688) е всъщност истинският консерватизъм, а разделението на тори и виги в 1689г. е предвестник на превръщането им съответно в консерватори и либерали. Самите консерватори, до и след Едуард Хийт, са по скоро либерали, поради това именно той вкара ОК в ЕС. За това дори Маргарет Тачър, в сърцето си консерватор, беше принудена да води либерална икономическа политика, а когато послуша сърцето си в отношенията си с ЕС я смениха с вътрешен заговор на „вигите“ Хезелтайн и Кларк. От ляво пък, един Тони Блеър лейбарист на хартия, беше един класически неолиберал. В този смисъл консерватори, т.е. съхранители на националния суверенитет се оказаха Инок Пуъл и Тони Бен, хора от десния и левия политически спектър. Основата на Торизма (консерватизма) е кралското семейство, камарата на лордовете и камарата на общините и ерозирането на този баланс от ЕС стана основната причина Великобритания да го напусне. Натискът Брекзит да не се случи, освен безпрецедентен международен такъв, финансов, соросоиден и всякакъв друг, както и позицията на всички системни партии против излизането, освен тази на Фарадж, и останалите малко истински „тори“, показва, че всъщност консерватизма във Великобритания не е вече институционален. Но показва, че е обществено непреодолим фактор.

Консерватизмът по *дефиниция* обединява всички които са противопоставят на революцията и ”модернизацията на обществените отношения” и по същество защитава традиционните аристократични и монархически ценности от епохата на Просвещението, отпреди Великата Френска революция. Но виждаме, че тази *дефиниция* не е вярна на острова, а на континента всъщност отдавна консерватизъм няма. „Християндемократическите” и народни партии и идеологии, там са просто маскирани либерални и неолиберални. Консерватизмът изглежда на пръв поглед най устойчив по своите характеристики, но като термин е променил съдържанието си в хода на общественото развитие и политическите конструкции, на които е представлявал опозиция Малко или пове-

че цялостният консервативен светоглед е органически свързан с националните особености на всяка отделна страна, отличавайки се от своя бай-продукт, класическия либерализъм и особено от социализма (интернационализма) и неолиберализма (глобализма).

Етимологически *консерватизъм* произхожда от латинското *conservare* (запазвам, съхранявам) Парадоксалната неадекватност на съвременните „консервативни“ партии, като „християн-демократическите“ в Европа, например, е капитулацията им пред идеологическите течения, на които са призвани да противостоят. И ако днес говорим за „мрачно“ бъдеще за консерватизма, то е не в защото той е непригоден към днешната действителност, а защото се е отклонил от естеството си.

В Русия, консерваторите (Катков, Победоносцев) въобще са против „европеизацията“ на Русия и при либерала Александър Втори са отстранени от двора. Когато либералите предизвикват Полското въстание, Нечаевщината и терорът на Народна воля, те са върнати, но е късно – съдбата на Русия е вече решена – разбира се извън нейните граници.

Консерваторите в България съществуват, като такива, около 5 години-Марко Балабанов отива в Либералната партия на Драган Цветков, по-късно Прогресивно либералната, (още в 1882), след 1886-87 Димитър Греков и Григор Начович в Народнолибералната на Стамболов, в 1894 Константин Величков в Народната партия. В 1899 Константин Стоилов напуска Народната партия и се присъединява към Прогресивно Либералната и накрая отново са заедно в Обединена народно-прогресивна партия 1920. Все либерални, не само на думи политически формирования, някои от тях, като Либералната на Драган Цанков открито предавателства спрямо българските национални интереси и адвокатства за „губернски статут“ в Руската империя (не е уникален Тодор Живков). Мисля, че е следващото твърдение е на Мартин Табаков, председател на „институт за дясна политика“, бивш съветник на Даниел Митов : *„Има една личност, пред портрета на която българският консерватор, трябва да коленичи всяка вечер...Константин Стоилов е антологичен за **българския консерватизъм**. Правенето на обзор за политическия традиционализъм в България без позоваването на Константин Стоилов е като да разкажеш Библията, пропускайки Христос. Или да разкажеш Десетте божии заповеди без да споменеш Бог“*. Без съмнение Константин Стоилов е един от най-големите политически личности в България след освобождението. Но какъв консерватор е той, този който, когато го обвиняват в *корупция* (типично) и *особнячество* (тананикъл си църковни песни, което си е уникално обвинение), нарича

обвиненията „либералски интриги“? Или този който учи : „*принципът на националността е ограничен и трябва да се прескокне и да се зами- не към принципа на човечеството*“? Вече прескокнахме, като си из- пуснахме “багажа” – Националния Суверенитет.

Органично Общество, т.е. консервативно/традиционно, в България е имало винаги, в исторически аспект, българската държавност (с хиля- долетна история) е пример за такова. Преди Освобождението в духовен план то е международно признато в лицето на Българската Екзархия - официален представител на българската нация в Османската империя. Нейните създатели са първите български духовни водачи и дипломати – истински съзидатели и пазители на българското – истинските Българс- ки Консерватори. За това поставихме този портрет на корицата и раз- казваме за някои от тях по долу.

ЗА КОРИЦАТА

Избрахме образа на Княз Алеко Богориди за корицата, защото като списание посветено на консервативни принципи, т.е. на еволюционните основи на Органичното Общество искаме да осветляваме тези аспекти от нашето минало, които по една или друга причина, са останали недостатъчно осветлени. Те са оставали в сумрака на последните ни 100 години робство и впоследствие са потънали в блясъка на революцията и саможертвата довели непосредствено до Освобождението. А те имат своето самостоятелно значение за нашия национален образ, като представляват и значим принос за Европейската история, надхвърлящ националните рамки. Много са историческите образи с тези характеристики, но се открояват тези от Софрониевия род, род на князе и управници на Турската империя в нейния

залез, но и на българската мисъл и действие в зората на Възраждането. И ако революционерите предизвикаха една война, която освободи част от българския народ, преди тях, тези държавници го обединиха духовно в Екзархията и го подготвиха и улесниха за Съединението. С Екзархията те постигнаха и истинското обединение на българския народ в духовен план в географските му граници. Този техен успех не можа да бъде повторен никога. Княз Стефан Богориди (1775-1859), на снимката, правнук на Софроний Врачански,

се издига до първото място в султанската администрация, с което става и основна фигура в така наречения Източен въпрос. Служи на *султаните реформатори Махмуд Втори (1808-1839) и Абдул Меджид (1839-1861)*. Той подготвя от турска страна договора от Чанаккале от 1807, в 1829г. след Одринския мир с Русия води турската делегация в Санкт Петербург за да уреди спорните въпроси между двете империи. Стефан Богориди, като външен министър, определя статута на Дунавските княжества и независимостта на Гърция (1830г). В мемоарите си английския посланик в Цариград по това време Канинг (по късно Лорд Стратфорд) разказва, че „*благодарение на дипломатическата мисия на Стефанаки бей Гърция получила независимост*“. Стефан Богориди подготвя и Ункярискелийския договор (1833г.) с който се сключва съюз

между Русия и Турция. Завършил право в Германия той съставя първия гражданско-правен кодекс на молдовското княжество (*Code Callimache*). Когато в 1830г. изтъкнатите българи Васил Ненович, Иван Селимински, Михаил Кифалов и д-р Николо Пиколо изготвят „Проект за автономно българско княжество в Добруджа“, Стефан Богориди го представя пред султана, за съжаление без успех. След въстанието във Видинско, Белоградчишко, Кулско и Ломско в 1850г., той подготвя и извършва административна реформа, като оформя отделна област от трите въстнали нахии, в която прилага аграрна реформа, с която българите са оземлени. При султан Абдул Меджид, когато за него е създадена специалната длъжност „имперски съветник“, Богориди е член на Танзиматския съвет, който изработва Първата Османска Конституция (1876), втората конституция в мюсюлманска държава след Туниската (1861)! Стефан Богориди е единственият чийто султан като гост! султана разреши-Българска Църква живота му, за която квартал Фенер, ква, Св. Стефан. В елино-българско ли много ученици ли обучението си в Гаврил Кръстевич ретар) и Георги Сава Раковски. Неговите телохранители винаги са били подбрани от него младежи от родния му град Котел. Единият му син, Никола Богориди (на снимката), съученик и приятел на Раковски също се издига в йерархията. Известен с ултраконсервативните си възгледи той управлява автономното Молдовско княжество до 1858г., където на една петиция на бесарабски българи отговаря : „*Аз съм българин. Каквито молби имате, направете ги. Сега му е времето да бъдат удовлетворени*“. Именно той, по молба на Панайот Греков (баща на Димитър Греков) в същата 1858г. издава „хрисувул“ (грамота) (на снимката) с която се учредява българската гимназия „Св.св. Кирил и Методий“ в гр. Болград, която дава толкова възрожденци и после строители на България. По молба на Раковски в 1857г. Никола Богориди създава българска община и печатница в Галац, а когато османските власти търсят Раковски го предупреждава, при което той бяга в Русия. Раковски му предлага българския престол като му пише : „*Знайте добре Ваше Сия-*

телство, че бъдещето на българите е много по светло от бъдещето на молдовците. Възползвайте се от обстоятелствата! Божествената промисъл, която ви е издигнала на това стъпало, на което се намирате, положително ви е предопределила за нещо по-висше”. Той винаги поддържа тайни връзки(Портата го подозира, че е глава на таен комитет) с Раковски, на когото в 1862г. в румънското пристанище Грјуа дава 5000 лири за Първата Българска легия. Никола Богориди умира в 1863г. Най малкият син на Стефан Богориди, Княз Алеко Богориди е по известен на нас, най-вече с това , че управлява Източна Румелия от 1789г. до 1884г. Но и той се издига до върховете на турското управление, бил е член на Държавния съвет, министър на обществените сгради, пощите и телеграфите, дипломатически агент в Молдова, посланик в Лондон и Виена. Алеко Богориди, който в назначението за управител на Източна Румелия е подкрепен и от Русия и от Западните сили реформира цялата администрация, създадена от временното руско управление; изгражда съдебната система (1879-1880); принуден да разпусне военизираните гимнастически дружества”, той ги превръща в

резерв на милицията и не ги разоръжава; опрощава част от задълженията на населението; с помощ от София възстановява земеделските каси; подпомага занаятите и индустрията -между 1878 и 1885 се откриват 40 нови предприятия; взема заем от Българската народна банка. Алеко Богориди с цялата си дейност утвърждава българския характер на провинцията и с това гарантира стремежа към съединение. Не случайно по настояване на Русия в 1884г. е отстранен от поста си. Той е кандидат и за Княз на България след абдикацията на Александър Батемберг в 1886г.

Историята ще прецени какво е загубила Свободна България от това, че потенциалът на този велик български род не е използван от новата държава. Огромното дело на тези държавници не само не се изучава, не се почита, но и не се помни в съвременна България. Кое то е жалко и изглежда доста провинциално.

БЪЛГАРИЯ И СВЕТОТ

(фрагмент от лекция на Фаина ГРИНБЕРГ по въпроса за създаване на българска доктрина)

В края на 80-те и началото на 90-те години на нашето столетие, във връзка с разпадането на СССР се появяват важни доктринерски движения. Рязък тласък към оживление и развитие получиха доктрините на пантюркизма и панислямизма, задълбочи се кризата на панславянската доктрина, в Русия се възроди и, посредством изданията на трудовете на Л. Н. Гумилев в масовото съзнание се внедри евразийството.

Така или иначе, на всички тези доктрини са били подвластни две основни групи българи, които днес условно ще наречем „волжки“ и „дунавски“. Всички споменати доктрини им отреждат подчинено място, лишават ги от исторически корени, разделят ги едни от други. И работата не е в това, че тези доктрини са лоши, а че те първоначално не са били предназначени и не са предназначени за *българите*. Панславизмът и пантюркизмът са преди всичко йерархически доктрини, които предвиждат обединение по езиков принцип около две конкретни националности - руската и турската. За турската ще говорим впоследствие, но що се отнася до руската националност, естествено без Русия в ролята на агресивен обединителен център, панславизмът губи всякакъв смисъл. Всички опити на българите (дунавските) да излязат напред в рамките на панславянската доктрина са обречени на неуспех и могат да се възприемат по-скоро като трагикомични (абсурдната версия за „славянобългарския“ произход на Св. Кирил и Св. Методий, посланието към „всички славяни“ на Петър Дънов - т.е. опитът за „славянизирание“ на доктрините на Р. Щайнер). Евразийството, прокламиращо тюркославянската общност се създаваше и се създава също заради Русия, за да може при смяната на западащия образ на „Русия - обединителката на славяните“ да се появи новият образ на руската „самобитност“ и величие. Волжките българи също направиха много за разпространението на исляма, но приоритет в тази сфера винаги ще имат арабите, точно така, както в православието първенството над дунавските българи имат гърците и русите.

Но ако на българите явно не допадат съществуващите доктрини, възможно ли е построяването на *панбългарската* - българска суперетническа доктрина? Като че ли за това има основания: стабилно съхраняване на етнонима в едната от двете основни групи българи и в по-малка степен - в другата, както и множеството елементи на една културна и битова общност. В същото време обаче, панславизмът отреди

на дунавските българи ролята на покорни сателити на Русия, а на волжките - ролята на „завоеватели-татари“. Вследствие на това изкуствено разделение, днес и едните, и другите са склонни да подчертават, че именно те са „истинските“ българи. В този смисъл симптоматично е например мнението на Ив. Богданов: „Между дунавските и волжкокамските прабългари вече няма пряка връзка“. Такъв извод Ив. Богданов прави от анализа на „Именника на българските ханове“. „Именникът“ по-скоро показва наличието на такава връзка, но тук характерно е стремежът на изследователя да отдели дунавските българи от техните волжи събратя. Изкуственото разделение довежда до употреба на несъстоятелните термини „прабългари“ и „протобългари“. По този начин българите са превърнати в нещо разпокъсано и неустойчиво. Интересно е, че в края на първото хилядолетие сл. Хр. арабските писатели (Масуди, Ибн-фадлан и др.) започват активно да употребяват етнонима „руси“. Нито един руски историк не употребява термини като „праруси“ или „проторуси“. Напротив - всячески се подчертава, че средновековните „руси“ са преки предци на днешните руснаци. Нито арабските, нито арменските, нито западноевропейските или византийските средновековни източници не познават никакви „пра“ или „протобългари“, нещо повече - волжките, дунавските, азовските българи не се диференцират, а се разглеждат като цялостен етнос. Но по силата на определени доктринерски принципи и предимно от руските учени тази цялостност всячески се опровергава.

Причината е крайно елементарна: ако се признае, че българите са българи, тогава те никога повече не могат да бъдат представени като „славяни“. Да допуснем, че дунавските българи са станали „славяни“. Тогава какво е станало с волжките? Още Август Шльоцер, един от основоположниците на научното изучаване на руската история, е знаел, че те съществуват¹. Иван Грозни отлично е знаел, че *завоюва Българско царство*. Но Н. Я. Данилевски в „Россия и Европа“ и Достоевски в „Дневник на писателя“ вече не познават никакви българи и са уверени в това, че винаги е съществувало „Диво поле“ (Дикое поле), където са водили номадски живот агресивни диваци. Многочислените войни през втората половина на XIX и първата половина на XX в., сблъсъкът между руските и османските (после турски) интереси на Балканския полуостров рязко разпалиха „българския проблем“. Не беше проблем да се опровергае урало-алтайската версия за произхода на българите. Малко по-малко можеше да получи широка известност и истината за това, че Русия - „защитницата“ на дунавските българи е отнела етнонима на своите „собствени“ волжки българи, всячески ги притеснява и унищожава тяхната култура. И тук набира сили спасителната „чувашка версия“.

Чуващите са скромнен малък етнос, който не е имал писменост и градска култура. Навярно именно заради това те са обявени за „заслужили бивши българи на Русия и СССР“. Все пак, остават още въпроси: ако чуващите са бивши българи, то в кой момент от своята история те са се научили да четат и да строят градове с водопроводи и канализация? Защо те не наричат себе си българи? Защо така наречените „казански татари“ наричат себе си българи? Ако съществуваше българистика, изучаваща изцяло българите, тези въпроси щяха да имат смисъл. Но тъй като такава българистика не съществува, изследователи на най-различно ниво - от Йордан Вълчев до Петер Юхас - продължават да проявяват интерес изключително към речника на Ашмарин, като че ли чувашкият език е единственият тюркски език. Защото освен всичко друго българите също са и турки. Дори в семейството на западохунските езици беше отделена определена българска група². Но това отделение също се оказва призвано не да обедини, а да разедини българите. Появи се въпросът - „о“ или „у“? „булгарам“ или „болгарам“? Изведнъж това придобива необичайно значение (отново като разединителен фактор), т.е. „болгарам“ и „булгарам“ - това значи различни българи. Тук става дума преди всичко за елементарно редуване на гласните в руския език. Италианците наричат българите с „у“, а самите българи и по Волга и по Дунав не произнасят нито „о“, нито „у“, а кратък твърд звук („ъ“). Все пак - всички българи са турки. Това като че ли не предизвиква възражения (например С. Младенов³ или Д. Ангелов⁴). След всичко това намери утвърждение следното парадоксално твърдение: „Отначало всички българи били турки. Тогава те се наричали „пра“ или „протобългари“. След това волжките българи останали турки, а дунавските станали славяни, но в същото време си останали малко турки“. Ако се вгледаме в ненаучните, псевдонаучните и около научните изследвания именно такава нелепост можем да открием.

Това не може от самото начало да не доведе до парадокси. Отваряме например „Историята на българския език“ на Беньо Цонев, който от една страна се представя като честен привърженик на панславизма, а от друга - като честен изследовател.

Стана ясно, че тези две неща са несъвместими. Например: „Това, което за нас е важно да знаем е, че името българин е натрапено и чуждо за отсам-дунавските словени и че онова неславянско племе, на което било съдено да съедини тия словени в българската държава, изчезва с времето, тъй че днес освен името му и няколко думи от езика му, никакви дири няма в словено- българския стар и нов език“⁵. Проблемът „защо българите са все пак българи мъчеше съветските учени още от

40-те години на нашето столетие, когато те, по силата на политическата необходимост трябваше да докажат, че българите не са дори славяни, а просто - руснаци. Б. Цонев твърди, че „днешният български език е непорочен славянски език“⁶. Но по-нататък честно признава, че в българския език има не само огромен пласт от тюркска лексика, но и ред фонетични, морфологични и фразеологични особености. Откъде е всичко това? Заимствано от турците,.. Съвършено невероятно е, че може да съществува подобно заимстване, но именно това се твърди. „Нашият усет ще ни помогне за да изчезнат съвършено турските думи от нашия език“, наивно заявява Б. Цонев⁷. Нека запитаме - с какво да се заменят те? Може би съществуват „чисто български“ заместители? Не, оказва се, че те могат да се заменят само с думи от европейските езици и то предимно - с руски, от типа на „музика“, „независимост“, „оружие“...

Въпреки всичко, ако българите са тюрки, те има с какво да се гордеят. Това означава, че те са първите тюрки, които са съумели да се установят в Европа. Това означава, че техният език е първият тюрски език, чут и записан от араби, византийци, италианци, а техните имена са първите тюрски имена, предадени чрез гръцката азбука, чрез латиница и кирилица. Българите - това значи са първите тюрки на Балканския полуостров, първите мюсюлмани на Балканския полуостров. Значи пришълците - емигранти от Азия, на които предстояло създаването на Османската империя са могли да намерят опора в българите, които вече са се намирали почти седем века на Балканите и са били много по развити в битово и културно отношение. По силата на логиката те са били тези, които са заимствали от българите, а не обратното. Но, никаква особена гордост не забелязваме у българите по напълно обясними причини. Панславизмът ги лиши от правото на империя, да се обявят за нейни наследници те не могат. Оставена им беше само незавидната роля на „борци против игото“. Насаждайки яростна туркофобия, панславизмът по парадоксален начин способстваше за формирането на образа на мистически могъщите турци. Затова сега определението „тюрки“ се възприема като нещо „приличащо на турците“, „влизащо в орбитата на турското влияние“. Поради това в България останаха малко населени места, които да не са преименувани по три-четири пъти. Така изчезнаха такива важни за изясняването на генезиса на българите названия като Баоица, Белуртаг, Бариво, Айдемир. В същото време докато липсват специфичните български названия, на картата се появиха русизмите завършващи на -ово или -ино.

Защо българите не могат да се възползват от приоритетните моменти от своята история и са принудени да се самоунищожават? Тук ние

се изправяме пред проблема за правомерността на употребата на термина „тюрк“, отчитайки по-горе споменатата репутация на турците, Фасмер пише за „династия, която китайците наричали „Ту-Кю“ (да сравним с Токту от „Именника на българските ханове“) и за подвластния ѝ народ⁸. Но къде тук виждаме националността „турци“ ? По всичко изглежда на българите е отнет законният приоритет!... Във всеки случай, днес термините „тюркски“ и „тюркология“ обслужват йерархическата доктрина на пантюркизма, предопределяща доминирането на турците и Турция. Като се обърнем към още един до неотдавна напълно авторитетен справочник ще видим: „Термин „тюркология“ възниква от слову „тюрк“, которое начиная со второй половины XIX в. применялось в научной литературе для обозначения представителей тюркоязычных народов, одновременно с „тюрк“ использовалось слово „турок“, употреблявшееся как в этом же значении, так и в отношении подданных Турецкой (Османской) империи. Совкупность языков, на которых говорили турки- турки, ранее обозначалась термином „тюрко-татарские“ или „турецко-татарские“ языки“⁹. От това объркано определение може да се извлече само едно: турците са турки и обратното. Тази „научна“ терминология представлява значително препятствие на пътя към определянето на българите като българи. Затова ще се опитаме на собствена отговорност да избегнем термина „тюркски“. Би могло да се предложи един повече или по-малко неутрален термин, например „тукюски“ езици. Във всеки случай необходим е такъв термин, който да не дава незаслужени преимущества на турците.

Това съвсем не са единствените препятствия на пътя към възможното създаване на „българска доктрина“. Има и други. Едно от тях е възраждащата се непрестижност на етнонима „българи“ на Балканския полуостров. Малко по-различно стоят нещата на Волга, където този етноним толкова дълго беше „забранен плод“, който и сега трябва да се отстоява с бой. На Балканския полуостров етнонимът изпадна в задънена улица. Така и трябваше да стане, след като толкова дълго етнонимът „българи“ гравитираше към „славянската народност“. Едновременно с това може да се спомене растящата популярност на етнонима „македонци“. Във всеки случай - този етноним е подозрителен продукт на политически спекулации от началото на века и той установява някаква самозвана връзка с изтъкнатия пълководец от античността и с неговата империя.

По правило, да се изясни смисъла на този или онзи етноним е трудна задача. Още по трудна задача е да се намери престижният смисъл на това, което определяме с него. Нека си спомним как А. Велтман, раз-

вивайки идеите на панславизма изведе понятията „русский“ и „Россия“ направо от индийските „раджа“ и „Раджастан“¹⁰. Кой би могъл да помисли, че от този красив индоевропеизъм в далечна перспектива ще се получи обикновен фашизъм! Можем да се надяваме, че от българите ние ще получим нещо много по-добро. И нека не забравяме, че нашата престижност ще израсне от логиката.

Бел. на Редакцията:

Относно заменянето на българското име с името „татари“, Фаина Гринберг споменава че „Иван Грозни отлично е знаел, че завоюва Българско царство“. Тук имаме възможност да публикуваме царския печат на Цар Михаил Романов (1613- 1645 г.) първият владетел от Романовата династия, който е едно потвърждение на нейното твърдение. Цели 93 години след падането на Казан (1552 г.), Михаил Романов се титулова освен цар, господар и велик княз-Всеруский, Владимировский, Московский, Новгородский, Казанский, Астраханский... и Болгарский. Обратното, върху печата няма никакво споменаване на татари, или монголци. Очевидно, ако в Казанското ханство те са присъствали като етнически елемент, то явно след падането на Казан те са се изтеглили на изток към Урал, където с тях води сражения прочутия Ермак, и където през следващото столетие те са главната пречка за колонизация на Сибир. Населението, което остава по старите земи на Волжка България, както се вижда от печата, е било считано от самите руснаци за българско. След още сто години по политически причини (зараждането на панславизма) започва внедряването на името татари за населението по Волга и Кама - една твърде прозрачна фалшификация.

- ¹ **А. Шльоцер.** Представление Всеобщей истории. - СПб, 1809.
- ² **Н. А. Баскаков.** Введение в изучение тюркских языков. М., 1969.
- ³ **С. Младенов.** Положението на Аспаруховите българи в семейството на арийско-алтайските народи. С., 1928.
- ⁴ **Д. Ангелов,** формиране на българската народност. С., 1978.
- ⁵ **Б. Цонев.** История на българския език. Т. 1, С., 1984, с.12.
- ⁶ **Б. Цонев.** Цит. съч., с. 10.
- ⁷ **Б. Цонев.** Цит. съч., Т. 2, с. 338.
- ⁸ **М. фасмер.** Этимологический словарь русского языка. Т. 3, М., 1987, с. 125.
- ⁹ Советская историческая энциклопедия. Т. 14, М., 1973, с. 626.
- ¹⁰ **А. Вельтман.** Индо-германцы! или сайване. М., 1856.

ПРОГРАМА

ЗА РАЗВИТИЕ НА БЪЛГАРСКО ОРГАНИЧЕСКО ОБЩЕСТВО

Предлагам тези мисли/идеи/визия, върху които работя вече повече от 30 години, в началото за да ги разбере самият аз ,впоследствие да ги развия и да ги съобразя с обществено политическите си позиции и накрая да ги оформя като програма. Началото, като процес във времето, положих с интердисциплинарната научна програма „Хистореон“, която е в основата и на моя принос за създаване на Института на Свободните Изследователи „Хистореон”(ИСИХ)

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Тази програма е предназначена за защита и развитие на интересите на Българския Етнос/Народ/Нация, без поставянето му в Географски, Политически, Икономически, Идеологически, Религиозни, Езикови и всякакви други рамки и матрици, предназначени, или просто действащи по дефиниция, като разделителни фактори използвани в хода на историята от чужди интереси, за действия фрагментиращи Великото Единство (ВЕ), което Българския народ е постигнал/получил/създал, развивал, пазил и предавал през хилядолетията; ВЕ, което ако го определим на база на „възрастта на Древния Български Календар” вече има 8 хиляди години давност. Това е давността на Българското Органическо Общество, което в историческа проекция е най-древната позната Форма на Цивилизован Живот на Земята. И затова „случайно” и знака/цифрата му е **8**, двете нули във вертикал.

Смятам, че в основите си тази програма се отличава от различните проекти за Българска Национална Доктрина, които отдавна се предлагат, поради необходимостта от такава, но които всички имат някакви ограничителни или липсващи постановки, от гледна точка на Общо Българските Национални Интереси. Разбира се, това може само да бъде една принципна основа върху която да се изгради такава доктрина.

ОРГАНИЧЕСКО ОБЩЕСТВО

Не е възможно тук да му правим дефиниция, но и не е необходимо, тъй-като историята на ОО е добре позната от древността, когато Цивилизованият свят е създаден на базата на неговите основи, които древните са приемали за получени Свише! Но не е случайно, че само на

Български с двата знака/букви/цифра О/8, то се обозначава в това си значение – ОО/8, това е знакът указващ Космическият Ред и огледалният му Земен Ред, в двата му вечни енергийни аспекта. Който би искал, може да се запознае с носената от тях мъдрост, като анализира свещената българска писменост- Глаголицата и Древното ни Практическо Ръководство за Успешно Съществуване – Българският Календар. Иначе, ако искате да вникнете систематично в изначалното му съдържание, допитайте се до ВЕДите и Зороастър за източния му вариант и до Орфизма за западния (условно разделение). Ако решите да се ограничите в рамките на познатата ви образователна матрица, ползвайте Аристотел и неоплатонистите, а в християнски аспект Св. Климент от Александрия. И в двата случая това е необходимо за разбиране на това изложение, но в единия случай ще бъде като подготовка, а в другия като обяснение, което за учещия и за Учителя е едно и също.

ОСНОВИ ЗА ПОСТИГАНЕ НА БЪЛГАРСКО ЕДИНЕНИЕ (БЕ)

. Когато в началото на 90-те години в Лондон обсъждахме възможностите да отговорим на повика на „новото време“, на поставените от него задачи и цели, за нас това означаваше възраждане на вечните български ценности и традиции и перспективите за тяхното развитие в очертаващия се динамичен свят и логично поставяхме като тяхна рамка *Българския Национален Интерес*. Като резултат от нашето преклонение пред Величието на Българския Народ в исторически, културен и духовен план, логично дойде и решението ни да възстановим дейността на „Историческо Дружество Българска Орда“(ИДБО) основано през 30-те години на 20 век от Димитър Съслов, Фани Попова –Мутафова, Николай Станишев и други български патриоти и интелектуалци

Сега обръщам внимание на смисъла на един факт, който тогава не осъзнавахме напълно. Тримата, които взехме това решение в Лондон в началото на 90-те години, Димитър Табаков, Юрий Стоянов и моя милост, изхождахме от различни политически, религиозни, езикови и научни интереси. Табаков, стар емигрант, дългогодишен представител на „*Encyclopaedia Britannica*“ в Латинска Америка, притежаваше и беше каталогизирал най-голямата тогава колекция (която за съжаление впоследствие изчезна в резултат на „активно мероприятие“ на определени служби),от арабски източници, за Волжка България, т.е. и за *българският ислям*. Той тогава беше, освен правоверен анти-комунист, все още и „правоверен *тюрколог*“, последовател на Менгес и Притцак, но и изследовател и пропагандатор на *Българският Тангризъм*. Юрий Стоянов, млад специалист в Лондон, готвеше докторат върху „*европейските ереси*“, въз основа на задълбочените му познания върху „*българс-*

кото богомилство”. Впоследствие, публикуваните от издателство „Пингвин” негови изследвания се превърнаха (и са) настолно четиво в западните университети изучаващи тези теми. Известно време той специализира и в Йерусалим. От своя страна аз, вече на средна възраст, вече бивш СеДеСар (от 1989-90), минавайки през индо-европеистика, тогава навлизах в шумерологията и в най-древната палеография, но религиозно-политически запазвах позицията си на православен общественик – участвах в създаването на Българския Параклис „Св. Ив. Рилски” в Лондон и в ръководството на Църковното Настоятелство. Работех по подготовката на първия легитимен Българския Църковен Събор след промените, за който предложих теоретична разработка на тема „Мястото на Църквата в Държавата (вече от позициите на ОО) и в крайна сметка като народен представител в 39то НС (2001) станах вносител на т.10 на първият му закон, *Закон за Вероизповеданията*”, с който се сложи законовото начало на край на така наречения „Алтернативен Синод. С това БПЦ получи сегашният си конституционен статут, полагащ и се според законите на ОО. Сега самият аз осъзнавам, че това което ни е било събрало тогава, за разработка на определена идея, характеризира и самата идея – тя определено е била осъзнавана (или неосъзнавана) от нас тогава, като нещо стоящо много по високо от придобитите от нас знания и идеи, или от получените такива в резултат на възпитанието и произхода ни, както и на индивидуалните ни характеристики. Т.е. „случайно” ни беше събрало , ОО/8!

Когато тази наша идея стана действителност (1.12.1994г) поставихме и основните и цели, формулирани в 7 основни принципа, спрямо които щяхме да ориентираме дейността си. Публикувахме ги в списание „Ави-Тохол”(А-Т), (което основахме като основно средство за дейност на ИДБО), в първата му книжка излязла в началото на 1995г. Два от тези принципа имат отношение към днешната ни тема, петият и шестият, като тук ги предавам както следват:

5/.*Всяка дискусия, свързана с националното историческо наследство на един народ има своята политическа тежест върху днешния ден на този народ. Този принцип е валиден не само за народи преживяващи духовна конфузия и дълбоки съмнения, като българския народ сега, но и за народите с отдавна изградена демократична система и нормален обществено политически живот. Затова, списание „АВИ-ТОХОЛ”, няма да избяга от политическите отговорности на днешния ден в някакво академично убежище, а ще застане твърдо на страната на тези политически сили, които отстояват България и Българското”.*

6/. В семейството на демократичните държави България трябва да влезе като държава с хилядолетна историческа традиция, с културна самобитност и оригиналност, а българският народ да заеме достойно място сред демократичните и проспериращи народи. Това може да стане само ако той има самочувствието на равен с тях, ако съзнава своята идентичност и своите качества, водили го през вековете, наситени с изпитания. Всяко усилие в този момент, насочено към връщане на законното самочувствие и гордост на българския народ е благородно и ще бъде благословено от всички Български Светци и Мъченици. (А-Т кн.1.стр.2)

Анализирайки в ретроспекция изминалите 30 години осъзнавам, че ако в тези два принципа сме били заложили нашата визия за едно Общо- Българско Духовно и Обществено Политическо Развитие, тя е била поне с пет години закъсняла във времето спрямо подобна визия, която тогава е била разработвана от български интелектуалци в Русия. Основание за това твърдение ми дава визията на Фаина ГРИНБЕРГ, която тогава публикувахме в споменатата книжка на списанието (кн.1/1995), без да знаем кога е била написана тя и без да дооценяваме значението и. За това, тук реших отново да я изложа, както я получихме тогава, като препоръчвам тя да бъде прочетена и анализирана внимателно, преди да спрете вниманието си на моето сегашно изложение, за да не се налага да си служи с фрагменти от нея, виж: *”Българите и света”*, по –горе!

Тъй-като по наследство, възпитание и убеждение винаги съм бил анти-комунист, а по дух Български Националист, в онези години донякъде можех да преценя от къде ще дойдат първите критики и нападки срещу делото което започвахме, въпреки че не бях подготвен за яростният им характер и за конкретният им фокус. Можех, разбра се, да очаквам нападките на комунистите, които реагираха веднага във вестник „Зора” още на редакторската ми статия в кн.1 (*„Български ли е национализмът в България”*, А-Т, кн.1, стр. 4-6), в която изказвах мнение че „не е”. Тогава Станислав Стратиев, който сега е „националист” и се подвизава в „Българското” НС, писа че съм *„стар български емигрант, с много пари, който си е поставил за задача да подкопае основите на българската държавност”* (цитирам тази странна нелепица по памет). Тогава не отдадох достатъчно внимание на това, което най-вече беше подразнило хората като него, а то беше именно визията на Фаина Гринберг „по въпроса за създаване на пан-българска доктрина”, която сега оценявам като много по напреднала и осъзната във времето, от идеите които ние все още се мъчехме да формулираме. Тази визия във

времето се изправи за мен като маяк за бъдещето, но и като лакмусова хартия за откриване на „Анти-Българизма“. „Червено – Синьото“ петно върху близкото минало на Дунавска България днес се вижда доста по отчетливо от тогава.

Не беше така видно то вчера. Инфилтрирането на „сини“ елементи в ИДБО и А-Т, поради тежката алергия на ръководството им към „червеното“, тогава за тях беше бързо и безпроблемно. Когато това ръководство осъществи първите връзки с интелектуалци и обществено-политически дейци във Волжка България, като Гусман Халилов и „Българския Национален Конгрес“(БНК/1991) и Чувашия (академик Юхма) и създаде първите им международни връзки в политическите и обществени среди в Дунавска България, Великобритания и Португалия, тези насоки в дейността на ИДБО и А-Т, бяха подкрепяни от „сините“ елементи. Истинският „син национализъм“, като върху „лакмусовата“ хартия, се прояви когато историческото развие на Дунавска България беше повлечено в посока на либерално-глобалисткото влияние, което ние отхвърляхме. Само-провъзгласилото се и възприето от голяма част от българските интелектуалци, като „ново“ време, постави и нова „истинска“ цена (т.е. обезцени) на току що възстановеният Български Национален Суверенитет. Той беше продаден без допитване, срещу Европейски сребърници, „ценности“, в кавички тук, защото дори материалният им аспект, (осен всичко останало) във времето се оказа неясен. Разбира се, в този процес ИДБО беше разбита от внедрените в него „сини“ елементи като единна и автентична организация (днес ефективно съществуват някои негови клонове, като Варнеския и Старо-Загорския), а списание А-Т оцеля след доста големи и неприятни перипетии.

Така че, една от целите на това изложение е да продължим и ако можем да развием визията на Фаина Гринберг за създаване на Пан - Българска Доктрина(ПБД), ако ще използваме засега нейната терминология. Обективно погледнато, в кръговете около ИДБО и А-Т и възстановените по-късно във времето Български Царски Институти (БЦИ) и днешния Институт на Свободните Изследователи „Хистореон“ (ИСХИ) винаги се е работило, до една или друга степен, в това направление. Появяваха се и изчезваха различни организации и/или сдружения, инициирани и организирани от тези кръгове. Световен Съюз на Българите, Културно-просветно дружество за връзки с българите в Албания и Косово, Институт по интердисциплинарно българознание, Център по интердисциплинарно българознание, Фондация „Българска вселена“, Общо български форум, Световен съюз на българите, за да отбележа

само някои. През годините, мнозина наши колеги, изследователи и общественици допринесоха за приближаване към някаква идея, която да изведе българския народ от „омаята“ на представеното му за безалтернативно „демократично“ битие, натоварено с измислени структурни и идеологически заместители на реалността и затворено в рамките на несвършващ „преход“. В 30-то НС на РБ (2001-2005), беше създадено дори Парламентарно Лоби с цел развиване на идея за Общо Българско Единение (ОБЕ), исторически уникална за българския парламентаризъм структура, но и уникално кратка-само в рамките на едно НС.

Искам тук да изтъкна приноса в това отношение на младия тогава изследовател Николай Павлов (НП), чиито анализи и цифри ще използвам по-долу, който за нещастие потъна в сумрака на БАН, на Татяна Ярулина (ТЯ), която за щастие потъна само в Общо Българската Духовност(ОБД) и на Емил Миланов(ЕМ), който мисля че потъна в Индия, може би за да я търси там.

Изтъквайки всичко това, пак отбелязвам, че българите в Русия, бяха и са доста по напред във формиране на идея и действия за реализиране на истинската Българска Историческа Мисия (БИМ)– Българското Единство. Една от причините за това е, че те не бяха оплетени в сладникави „перспективи“ и състоятелни и несъстоятелни икономически, социални и/или общо-човешки глобалистки проекти. Останали в рамките на бавнопроменящия се във всякакъв аспект Руски колос, те можеха да останат фокусирани върху главния си исторически и народностен проблем – оцеляването (при силно ограничен суверенитет) на техния същностен народностен характер и принадлежност. Така, ориентацията на тяхната интелектуална общност беше ясна и им даде възможност да надскочат временните проблеми и да изпреварят „демократизираните“ си събратя в определяне на Общо-Българските Приоритети (ОБП). Тук трябва да се отбележи огромното влияние сред тях на близкия спомен за тяхната саможертва – делото на Ваисовците!

За това, ще посочим именно „техните“ перспективи които, искам да подчертая, почиват на статистическите и др. данни на НП,ТЯ и ЕМ

ВОЛЖКО-БЪЛГАРСКИЯТ ПОТЕНЦИАЛ

В 1929г. при преброяването в ТАССР, въпреки Сталинската репресивна машина, 1 500 000 „*татари*“ се записват българи (булгари) – очевидно заветът на Ваисовци за тях е бил жив! Петдесет години по-късно, в 1988г., е създаден първият културно-просветен клуб „Булгар ал

Джадит”, който за няколко години има вече мрежа от клонове/клубове в ТАССР, издава се вестник „Болгар Иле (България), публикуват се българските исторически хроники „*Шах Казъ Дастанъ*”(Сказание за дъщерята на хана)(1990, Казан) и „*Джахвар Тарихи*” (История на Джахвар”) (1993,Оренбург) /. Техният патос е твърде сходен с този на „Паисиевата История”. Главният идеолог на тези процеси е Фархат Нарутдинов. В 1992 в Казан се сформира Казански меджлис на Българската Община (КМБО), а списание А-Т беше първата българска медия, която отрази това събитие. Активистите на ИДБО в Лондон и Оксфорд и Димитър Табаков в Португалия направиха всичко възможно да запознаят с тях българите живеещи там. Имаше възможност да установим и степента на информираност на официалното ръководство на България за тези процеси в родствената общност. Тогаващният президент на България Желю Желев на мой въпрос относно Волжка България отговори, че не е знаел за съществуването и, за което „*узнавам сега*”(1994)... Впрочем отношението на управляващите в ДБ към Общобългарско от Пространство беше (и е) напълно неадекватно. Например, когато Багаутдин Аушев (секретар на Съвета по националната сигурност на Ингушетия посети ДБ с молба за подкрепа от нея за своята страна (Кавказка България на Кан Аспарух) освен незнанието си (неграмотността си) ръководството на държавата прояви и пълна незаинтересованост. В 2000г. ДБ също си мълча когато БНК официално настоя пред президента Путин за смяна на името на Татарстан на Булгаристан, което фактически означаваше две Български държави в Европа!

НП в А-Т, кн.15,стр.115-118, „Българският Въпрос в Русия (XVI-XXв. пише : „*В началото на ХХI век българите в Руската федерация наброяват близо 20 милиона души и населяват едно огромно пространство от около 1 милион кв. км.*” Отново по Н.П. даваме географско-териториалните и административните единици на етническите групи в това Историческо Българско Пространство (ИБП).

Географско-Териториални единици (посока юг-север-североизток – Северен Кавказ, Поволжието, Приуралието, Западен Сибир.

Административни единици (СССР/Русия) – Карачаево-Черкесия, Кабардино-Балкария, Северна Осетия, Ингушетия, Чечения(Ичкерия), Дегестан, Калмикия, Адигей, Абхазия (**Сверен Кавказ**), Татарстан, Чувашия, Мордовия, Мари-ел, Астрахан, Волгоград, Саратов, Самара, Ульяновск, Пенза, Тамбов, Рязан, Нижни Новгород, Киров (**Поволжието**), Башкорстан, Удмуртия, Оренбург, Перм, Челябинск, Курган (**Приуралието**), Хакасия, Тюмен,Томск, Омск, Новосибирск, Кемерево (**Западен Сибир**).

Носителите на българска наследственост групи в етническо, езиково и религиозно отношение се определят както следва:

Етническо: повече от 20 етнически групи – *татари, башкири, чуваши, черемиси (марийци), мишари, удмурти, мордовци, карачаевци, кабардинци, балкарци, осети, ингуши, чеченци, дегестанци, кумики, абхазци, адигейци, казаци, хакаси, тамтайци, хайна, нукратлийци, тептяри, манти, ханси и др.*

Езиково: три основни езикови групи :

1. Българо -кипчакски език (тенденциозно наречен „тюркски“) : *татари, башкирци, мишари, чуваши, карачаевци, балкарци, кумики)*

2. Угро-фински език (близък до унгарския): *мордовци, марийци, удмурти, манти, ханси)*

3. Кавказо-иберийски езици : *кавказки българи.*

Религиозно: четири основни религии:

1. Мюсюлманска: *татари, башкири, северокавказци*

2. Християнска: *чуваши, северосетинци, абхази, татари*

3. Будистка: *кумики*

4. Шаманистка: *сибирски българи*

За тях (и за нас) обединяващият етно-културен и религиозен пласт са съхранените в традиционния живот елементи, като обичаи, етнографски и обредни матрици и вектора на календарната и знакова основа и структура на битието, които са наследени от общата им (най-древната в света) някога вяра – ТАНГРИЗМА. Някои български мюсюлмани все още използват Тангра, вместо/или като синоним на Алах. (твърди НП п.т.)

Само *казаците*, взети отделно, представляват внушителна част от ОБП. В енциклопедията на братя Данчови по данни от началото на 20 век, числеността им се определя на „3 милиона души“, а А.П. Ермолин, цитиран от Д. Александров (А-Т, кн.12-13/2000 стр.89) посочва тяхното традиционно административно деление на 9 „войски“ към 1917г. наброявали 4,5 милиона души, като дори като вземем предвид традиционната/историческата свръх -интензивна военизираност на тази общност, пак води (според Ермолин, към 1982г) към една цифра от 10-12 милиона казаци!

ОБЩО-БЪЛГАРСКОТО ДОСТОЯНИЕ (ОБД)

Най-устойчивият фундамент на Българското Единение е разбира се средството за писмено комуникиране – азбуката. Основната писменост

на българите в Русия и може да се каже навсякъде по света, е кирилицата, която освен цивилизационен феномен е и първостепенен геополитически фактор. В годините на СССР и социалистическия лагер, този фактор беше статичен, един от многото скрити зад основното геополитическо разделение Изток-Запад. След 80-те години обаче, той отново стана динамичен и самостоеен геополитически фактор – една голяма част от народите общуващи с тази азбука попаднаха в западната сфера на влияние, включително нейният създател и съхранител – тази част от българският народ живееща в ДБ. И независимо от глобалистките напъни и мантрата (доста глуповата) на Фукаяма „историята завърши“ и тази за поредната „финална победа“ (на либералната демокрация и неоглобализма), този фактор се изправи като невидима „стена“ на независимостта и свободата в техния духовен аспект. И не случайно първият знаков неуспех на глобалистите беше шумният провал на тяхната атака именно срещу тази „стена“, реален пазител на този духовен аспект – азбуката ни- Кирилицата. Планът за замяна на Кирилицата, с много по-несъвършената от нея латиница, беше колосална грешка на глобалистите, която те веднага се опитаха да скрият зад аргументи, че всичко било с цел обединяване, улесняване, модернизация, прогрес и др. под., които не можаха да убедят никой. Колосалността на грешката им се осъразмерява само с глупостта и, което обаче само подчертава колосалното значение на нашата азбучна система за света –използват я стотици милиони в няколко държави- голяма хапка за „новите господари“. Последствията от тази атака не впечатляват толкова с отнетите титли на някакъв чуждестранен професор, в угасването на политическия небосклон на една наша политическа едnodневка (президента Стоянов), или в гузността на шамаросаните слуги на глобализма в България, а с неочакваната (за тях) реакция на българския народ, който отново показва готовността си да защитава своето най-голямо достойнство и принос към човешката цивилизация. Както много пъти в историята и сега той беше подценен. А ние трябва да помним този момент, да помним, че Хитлер също искаше да смени кирилицата с латиница, което нашият Суверен тогава не позволи, а сега народът влезе в неговата роля. Българският народ, който винаги бавно, но трезво, е оценявал историческите ситуации, оцени и тази, оцени по достойнство и поредните си „стефчофци“. Но това ни дава и първият реален градивен елемент, върху който можем да започнем да строим ОБО, ОБЕП – БЕ – П-БД, каквото и название в крайна сметка да приемем!

След като „Днешното българско етническо пространство се простира от Македония до Западен Сибир и българския суперетнос възлиза на около 40 милиона души”, както посочва НП, основната задача на Посветените и Просветените е да опазят тази реализация и да я използват за една основна Супер Цел – Единение на Българския Етнос! Съществуват няколко основни и уникални дадености, като само от българите зависи дали те ще бъдат използвани за разделение, или за Единение. Кой са те съвсем накратко :

ГЕОГРАФСКА – Карта от 1-то хилядолетие след Христа – когато отдавна формирания български етнос установява контрол върху огромна част

от **Евразия** с трите си държави- Магна България и Кавказ, Дунавска България, Волжка България, които са били и са негов гръбнак. Макар и тук избрано в неговите най-големи размери, българското присъствие в хода на историята, независимо от нейните

превратности, в господстващо, равнопоставено и/или подчинено положение си остава до днес живо в това БЕП!

ЦИВИЛИЗАЦИОННИ – В това БЕП българите са развили и запазили всички атрибути на Цивилизацията – държавност, писменост, календар, земеделие, индустрии по-рано от всички други народи, като са ги разпространявали през хилядолетията навсякъде по света. Великото Единство- Тангизма и Орфизма- древната религия на българите е в основата на днешните основни вероизповедания – Хиндуизъм/Ведизъм, Юдаизъм, Зороастризм, Будизъм, Таоизъм, Християнство и Ислям, повечето от които, както посочихме, са запазени днес в БЕП.

БЪЛГАРСКИТЕ (С)МАКЕДОНЦИ

Преди да предложи конкретиката на самия Проект, въпреки че по липса на време и място не споменах много други групи на българския етнос по света, като Бесарабските и Украински българи, албанските и

банатските, тези от Западните покрайнини, от Северна Гърция, от Румъния, тракийските и молдовските и др., като знам че съм пропуснал някои, за което им се извинявам, *налага* се да спомена отделно (С)Македонците, по Три (за мен явяващи се и *лични*) причини:

. Първата, защото тази българска общност от една страна е най-объркана в историческата си и „новата“ си същност, а от друга страна, играе ролята на вечно сърдитото и недоволно дете в семейството, а като такава е и най-шумната. Но пък (с) македонците все още са единствените от българския етнос които запазват своя национален суверенитет който, за съжаление ,колкото скоро получиха, токова скоро ще изгубят. Македонска (но и българска) трагедия е, че те като че ли не забелязаха този даден им от справедливата история Суверенитет, камо ли да го оценят – за това и няма да му се радват дълго. Личното тук е, че като български народен представител в 39-то НС (2001-2005), очаквайки неизбежната загуба на Суверенитета на ДБ, посетих консулството на (тогава още) Р Македония, тази българска (за мен) държава, за да се поинтересувам за условията за придобиване на македонско гражданство, което на мен ми се виждаше единствения начин да запазя Личния си Национален Суверенитет. Обмислях, след неизбежното вкарване на ДБ в ЕС, да се преместя да живея в Охрид. Обещаха ми да ми изпратят някакви „формуляри“, които не получих. Председателят на „Интеракция“, Владо Тренески, може да го потвърди. Сега това мое желание би било безсмислено.

Втората е, защото 10 години (1991-2001) бях представител на ВМРО във Великобритания и Ирландия и съм се стремял да бъда полезен там на Организацията и на двустранните отношения. В един момент (1997-98), дори разработих и предложих (чрез ръководството на ВМРО), на българското и британското правителства проект за двустранни разговори в трета страна (Лондон) между представители на България и Македония, с цел започване на процес на сближаване на двете страни на държавно ниво, нещо като инициативата в Осло за палестино-израелските отношения, или тази за отново станалите актуални граници между Ирландия и С. Ирландия. Разбира се Иван Костов го прекрати.

Третата причина е от чисто научно-исторически характер. Според мен, ДБ допусна принципна историческа грешка застъпвайки ненаучни тези „ала- Божидар Димитров“, които съсипаха още самото начало на двустранните ни отношения. Тук отново националните „грешници“ бяха комунистите в новите/старите „научни“ тоги на историческото им

номенклатурно съсловие. Това съсловие, което иначе бързичко се сви пред свободните изследователи по редица исторически въпроси, например за ролята на древните траки в българската етническа същност и историческо развитие, изведнъж отрече правото на македонските българи да изследват, да търсят и да се гордеят със своето древно минало – това на етнически родствените на траките, македонци. Създадоха не само нелогичната, но и абсурдна теза за оцеляването на едните и изчезването на другите и то върху исторически българска територия. Така превърнаха (С)Македония в черния дроб на Българския Национален Организъм, който трябваше да преработва 74 години освен Съветско-Югославската отвара, Сръбската жлъч и омраза, а днес и нашата ирония. В исторически план нашите предатели забъркали този коктейл, ще си получат оценката, а чуждите не бива да ни интересуват в контекста на нашата тема. Всяка Истина – с времето си и за който я заслужава!

ЗА ДА СЕ ПОСТИГНЕ ОБЩО-БЪЛГАРСКО ЕТНИЧЕСКО ПРОСТРАНСТВО (ОБЕП)- БЪЛГАРСКА ОБЩНОСТ (БО)- ОБЩЕСТВО НА БЪЛГАРСКИТЕ НАРОДИ (ОБН)- BULGARIAN COMMONWEALTH (BCW)...

НЕОБХОДИМО е в Дунавска България да се предприемат инициативи и промени, които макар че може да изглеждат радикални, всъщност са нормални и оправдани от характера на търсеното ОО и от целта формулирана по-горе. Тези промени предлагам и защитавам и лично (като мислеща личност) и като съ-председател на ИСИХ, с което изпълнявам две свои задължения, като учен и като обществено отговорен българин. При одобрение на този проект с възможни/предложени впоследствие промени, съответно и/или допълнения, и корекции в тях, от форум на ИСИХ, предлагам те да станат програмни за Института в неговата общество-политическа цел, която е да служи на Българския Етнос и Неговите Интереси. Предвид настоящата ситуация в страната, която е динамична, аз предлагам тази визия за обсъждане в рамките на предвидения и обявен Годишник на ИСИХ за 2020г, но още сега, в електронен вид, в това списание на членове и симпатизанти, с което инициирам и обсъждането и. Ако и/или когато, те бъдат одобрени в окончателен или променен вид от Форум на ИСИХ (до 15.11.2020), те Обобщени в Проект ще бъдат предложени чрез ИСИХ на всички политически партии и субекти, които биха взели участие в избори за предвидените в него Велико и/или Обикновено Народно Събрание на България, както и на всички медии! Заявявам, че ако се стигне само до избори (извънредни или редовни) за ОНС нямам никакво намерение да участвам в тях, защото според мен те са безс-

мислени в нашия контекст и без ВНС този Проект и Предложения ще си останат академични.

Инициативи по вертикала:

В единствената държава на българите с все още запазена относителна независимост на вътрешно-административно развитие – ДБ- е необходимо, докато и доколкото още е възможно, да се извършат Конституционни промени - възстановяване на стари, премахване на ненужни и изграждане на нови законодателни, изпълнителни и съдебни структури, както следва:

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Създават и/или Възстановяват и/или Променят и/или Премахват Се по реда на Конституционното им значение, следните постановки:

Т.1. Българи са всички хора, декларирали Български Етнически Произход (БЕПр), независимо къде живеят. Те имат равни права и задължения с тези, които живеят на територията на България. Тази констатия и регламентация важи за цялата Българската Общност/Етническо пространство и не се отнася, не засяга, от там и не изисква никакво признание/непризнание/ отношение от други държавни, национални, федерални и др. под. чужди образования.

Т.2. Премахва се думата Република от наименованието на държавата, до провеждане на референдум за Конституционния И Характер с участие на всички българи от БЕПр, включително на тези българи които живеят на територията на България. Премахват се понятията народ, народни и производните им, тъй-като са лишени от съдържание и смисъл, имат неясен общ характер и изключвателна функция по смисъла на целите на Този Проект. Изпълването им е било предвидено от предишните "законодатели" с цел заблуждаване и манипулация по отношение смисъла на понятията Суверен и Суверенитет в Конституцията.

Т.3. Отнема се българското гражданство на лица с такова, които са граждани и на други държави, които до 1 година не декларират БЕПр

.

Т.4. България е държава с Дву-Камарно Демократично и Конституционно Управление, с Горна Камара -Българско Велико Събрание (БВС)и Долна Камара -Българско Обикновено Събрание (БОС). Двете Камари получават съответните си правомощия, задължения, вътрешни правила и прерогативи, след тяхното формиране, въз основа на резулта-

тите от Демократични Избори при Задължително гласуване от Смесен тип, с въведен образователен ценз- средно образование.

Т. 5. БВС се конституира, след избори, в които могат да вземат участие всички лица с деклариран Български Етнически Произход ,където и да живеят те, които имат завършено средно образование и които представят предвидените в Избирателния Закон ,минимум подписи на лица с БЕПр, които подкрепят кандидатурата му. Председателят на БВС носи с личността си представителството на Българите в чужбина.

Т. 6. БОС се конституира след избори, в които участват гражданите на България. Председателят на БОС носи с личността си представителството на българите в България. Към Долната Камара на БОС се създават: - Постоянна Парламентарна Комисия за Българите в Чужбина - Постоянна Парламентарна Комисия за работа с БВС.

Т.7. Премахва се институцията Президентство, съответно Президент, като прерогативите им се разпределят между БВС и БОС. Представителните функции извън държавата се изпълняват от Председателят на БВС, който се избира от него. Той изпълнява и функцията Суверен вътре в държавата

Т.8.Изпълнителната власт в България принадлежи на Министерски Съвет в който се създават :

- Министерство за Българите в Чужбина (МБЧ), което се възстановява (след 2009), но със статут на Постоянно Министерство, оглавявано от Вицепремиер. - Към него се присъединяват всички отдели и дирекции на други държавни администрации работещи досега с Българската диаспора – Агенцията за Българите в Чужбина, МнНО, МнВР, МП, тази на Президентството и др. под., които конституират - Постоянен Изпълнителен Съвет(ПИС) към МБЧ, който информира, консултира и се наблюдава/отчита /пред двете Постоянни Парламентарни Комисии към БОС.
- Създава се Агенция за Икономическо Развитие и Инвестиции(АИРИ) на БЕП към МБЧ, която е част от ПИС и работи по същия ред.
- Създава се Общо Български Спортен Съюз (ОБСС) към МБЧ, част от ПИС, който организира общо български спортни състезания.
- Създават се Общо Български Музикален Форум (ОБМФ) към ПИС, който организира общо български музикални фестивали и популяризира музикалното творчество на ОБЕП.
- Създава се Български Регистър (БР), по подобие на НСИ, оперативно към МБЧ, с поставени от него направления към БЕП.

Т.9. Създава се Върховен Съд, който замества Конституционния Съд и който е върховна съдебна институция на държавата и върховен арбитър между нейните институции. Никакви чужди съдебни институции не могат да имат прерогативи над ВС.

Т.10. В Държавният Бюджет се обединяват разходите на всички нови и присъединени към МБЧ държавни администрации, в удвоен размер.

Инициативи по хоризонтала:

Инициране на регионални, общински и граждански инициативи за *побратимяване* на всички нива – регионални центрове, общински центрове, градове и села, обществени организации с такива от БЕП. Такива традиционно са правени още във времето на социализма, има традиции в това отношение, има още съществуващи от тогава, както и новосформирани. Координационните дейности по това направление се извършват от Български Координационен Център (БКЦ), към МБЧ и от създадени по места и/или организации такива центрове. Рано или късно, успехът на общо българските инициативи по хоризонтала ще доведат до по-големи, или по-малки, промени в нагласата, образованието, и мотивацията на българите в БЕП, които ще доведат до такива и по вертикала постигайки рано или късно ОБЕ в едно традиционно ОО.

РЕШАВАЩА ЗА УСПЕХА НА ПРОЕКТА/ИДЕЯТА/ ВИЗИЯТА НЕ Е ПРОГРАМАТА

Тя може да бъде променяна според обстоятелствата, условията, възможностите, нагласите и готовността на Българите. Решаваща ще бъде широката образователна и медийна кампания, която Държавата и Обществото Ни и Всички хора с БЕП, ТРЯБВА ДА ПРОВЕЖДАТ!

22.00, 02.09. 2020г. (пълнолуние)

Хотел „Атлантис”,

Халкидики, Ситония, Северна Гърция,

Напомняме за един материал, който публикувахме в брой 1 на „Еврослов“, когато трябваше в България да се предприемат необходимите действия за отстраняване на „променилите“ се комунисти от властта, нещо което не стана. Искахме да покажем, че същото се беше случило след Втората Световна война с известните ни последствия. За съжаление уроците на историята не винаги се вземат под внимание.

НАСЛЕДСТВО НА ПРЕДАТЕЛСТВО

Грегори Лодър-Фрост

На 9 февруари 1918 г., когато преговорите в Брест-Литовск временно се затягат, генерал Макс Хофман прави следното изявление:

“Ние ще започнем военни действия срещу болшевиките, преди те да превърнат цяла Европа в кочина.”

За съжаление прославеният генерал не изпълни закана си.

Отново, в началото на 1920 г., говорейки като кореспондент на “Вашингтон пост” в Берлин, той казва:

“Болшевизмът не е вече само регионален проблем, днес той е световен проблем.”

Фелдмаршал Ерик фон Лидендорф, говорейки по същото време, също предупреждава:

“Ние стоим на кръстопът. Или светът ще бъде подчинен на болшевизма, или светът ще трябва да го унищожи.”

На тези пророчески думи не беше обърнато внимание. Оттогава досега, марксизмът, социализмът, комунизмът, наречете го както предпочитате, е в настъпление, подклаждан от интригите и подривните операции на Коминтерна и неговите наследници, често подпомагани от съветските секретни служби и търпеливо игнорирани от преобладаващо либералните правителства на “свободния свят”. В нашите училища ние позволяваме активни социалисти и комунисти да заемат учителски постове. Поколения от млади хора бяха образовани така, че да приемат “патриотизма” например за мръсна дума, а социализъм/комунизъм - за достойни за уважение. Медиите са препълнени с либерали и социалисти, най-вече телевизията. Лондонският “Дейли Хералд”, социалистически вестник, беше първоначално финансиран с диаманти, нелегално пренесени от социалиста Едуард Майнел от същия вестник. Когато Съветският съюз настъпваше срещу Варшава в 1920 г., по време на вой-

[illegible]

Предаването на Кралската

В България бяхме свидетели на неприкрито съветско нахлуване в неутрална страна. България, поставена от войната в твърде трудно положение, въпреки всичко не беше във война със Съветския съюз. Българската армия никога не напусна българските територии. Регентът княз Кирил се обърна към Запада за намеса и протестира пред Съветския съюз. Той беше застрелян. Западът не направи нищо.

ЕВРОСЛОВ | АВГУСТ 2020

чително Унгария, където Съюзниците позволиха регентството на адмирал Хорти, велик антикомунистически патриот, да бъде сменено от комунизъм.

Британия обяви война на Германия в защита на Полша, въпреки че знаеше много добре, че не може да направи нищо, в случай че тази държава бъде атакувана. (Може да се запитаме какви бяха истинските причини за нашето влизане във войната.) Преди края на войната съдбата на Полша беше решена. Тя трябваше да се превърне в поредната комунистическа държава. Западът не беше направил нищо в 1939 г., когато Сталин присъедини Източна Полша към Съветския съюз. В Потсдам Съюзниците решиха, че те ще решат въпроса за следвоенните граници в рамките на мирен договор. Това никога не беше сторено - беше сключено само примирие. Германците отказаха да приемат разделена Германия и не бяха съгласни със ситуацията в техните източни територии. Игнорирайки Потсдамското споразумение по горния въпрос, комунистите изгониха близо девет милиона германци от техните наследствени земи и домове. В процеса загинаха три милиона. Данцинг (днешният Гданск - б. пр.) например, в който 98 % говореха немски, беше опразнен. Зает с осъждане на нацистките жестокости, Западът реши да игнорира тези на комунистите.

В Италия Съюзниците позволиха на комунистическата партия да се възстанови и да се развие до такава степен, че в 1946 г. министърът на правосъдието на Рим беше съветски гражданин.

В последно време не само Родезия беше предадена на марксистки терористи, но сме свидетели на постоянен натиск и атаки на Запада срещу антикомунистическата Южна Африка. Комитетът по деколонизацията към ООН, подкрепян от британския и американския политически елит и разбира се, от Съветския съюз, успя след края на войната да създаде политически вакуум, леви диктатури и изключително опасна ситуация в бившите Западни колонии. През октомври 1988 "Monday Club" публикува свое изследване, показващо, че ООН се намира до голяма степен под контрола на Съветите, техните агенти и други леви правителства. Само основополагащото споразумение за правото на вето на трите западни членки на Съвета за сигурност възпира ООН да покаже истинското си лице.

Всяко изследване на предателството спрямо Западните ценности, продължаващо до ден днешен, би отвъртило всички онези, които се смятат за патриоти в своите страни. Ние трябва непрекъснато да разобличаваме предателите от всякакъв калибър, там където ги открием, преди наистина да превърнат свободния свят в кочина.

Верният път напред:

Когато Н. К. В. принцът на Уелс (*британският престолонаследник - б. р.*) съвсем наскоро се изказа против “политическата коректност”, това беше много окуражително и вдъхновяващо за всички отдясно борещи се за традиционна и Велика Британия. Хората СЕ страхуват да говорят свободно по голям кръг от въпроси и нашите деца са подложени на систематическа обработка от страна на широката левица както в училищата, така и чрез медиите, най-вече телевизията. Гражданите на Британия днес са изправени пред голямо изпитание - борба за техните традиции, национална идентичност, обичаи и порядъчност.

Самото име консерватизъм показва, че той опазва, съхранява. Промените са тези, които заплашват с разрушение нашата идентичност. Оттук следва, че усещането ни за самите нас произхожда от и зависи от възможността ни да се видим в една приемственост. Британските тори първоначално са имали сред своите водещи принципи привързаността и преклонението пред установените обичаи и институции. Преди 1940 г. консерваторите са вярвали, че тяхната роля е да запазят страната относително непроменена.

Въпреки това обаче след Втората световна война най-вече Консервативната партия, а не Лейбъристка, провеждаше политика на радикални промени. Врагът не е просто видимата червена заплаха, а и коварни сили вътре в нашето общество. Либералният етос като раково заболяване корумпира сектор след сектор от живота в Британия, включително Партията на торите. Дух на авторитаризъм вътре в партията е насочен към потискане на всякакъв дебат или недоволство в нейните редове, което доведе до изключвания из цялата страна и най-вече в Шотландия, където автономията на местните консервативни асоциации беше отменена. Самият Сталин би одобрил подобни явно антидемократични мерки. Не е чудно при това положение, че дори такива известни и високопоставени членове, като дука на Уестминстър, напуснаха партията, посочвайки за причина, че тя “идеологически е излязла извън релсите”.

Днешната мания на Консервативната партия за комерсиално общество не може да се интерпретира по никакъв начин освен като убеждение, че обществото е само комерсиално и никакво друго. Отношението към старите домашни ценности е отношение на явна нетърпимост, като се налага морално противопоставяне и комерсиално съперничество между половете. Колкото и всяка лява партия, Консервативната партия разруши семейството. Теодор Далримпъл, пишейки в “Спектейтър” от 21.9.91, описа “моралната и културна запустялост на модерна Брита-

ния”. С наркотиците, рекордното равнище на престъпността, необузданата хомосексуалност и с нея СПИНЪТ, кражбите и безразсъдното каране на коли от юноши, постоянните изнасилвания и убийства, за които толкова често четем в всекидневниците, всичко показва, че нацията се е плъзнала към обща деградация. Правителството измами очакванията на народа в посочените аспекти.

Въпреки всичко това, поради настоящата безнадеждно недемократична избирателна система единствената възможност да се върви напред е чрез Консервативната партия. Тя е естественият дом за британските традиционалисти. За съжаление партията беше превзета отвътре от класическите либерали с идеи от миналия век - тя трябва да бъде отново изтръгната от ръцете им. Кариеристите и безполезните псевдоличности, каквито повечето от тях са, работещи в голямото си мнозинство за мултинационални компании и в същото време претендиращи, че представляват британските национални интереси, трябва да бъдат изхвърлени от НАШАТА партия в техния естествен дом - Либерал-демократическата партия.

СВОБОДНА ПРЕСА?

Известна е максимата “който контролира медиите, контролира умовете на хората”. Червените и либералите по-добре от всеки друг знаят, че това е истина и се постараха да поставят под свой контрол всички секции на медиите. Обявите за работа в тях се появяват в леви вестници, а вече работещите препоръчват свои съмишленици и роднини. Целият този процес вони. Това трябва да се промени. Когато телевизията беше в своето начало, често на екраните ни се появяваше тестовата диаграма за музикална пауза - просто нямаше вече нищо, което да е достатъчно смислено и разумно, за да се излъчи - имаше подбор. Днес ние и най-вече нашите деца, без прекъсване са бомбардирани от безкраен телевизионен боклук, прекъсван понякога от някое добро предаване. Нашите деца и доста възрастни, в резултат на това се превръщат в недоразвити, слабоумни, немислещи същества.

Докато в недалечното минало хората имаха за пример актьоричности като Роналд Колеман, Тревор Хауърд, Роберт Донът, Леели Хауърд, Маргарет Локууд, Селия Джонсън и др., и се стремяха да постигнат техния финес, днес на нас ни се предлагат “Eastenders”, “The Bill” и друг подобен боклук. Французите не случайно се стремят по всякакъв начин да ограничат американското влияние в тази насока (кино, телевизия - б. пр.). Несъмнено непресъхващият поток от секс, насилие, неприличен език и тържествуваща вулгарност, който тече към нас и континента от Америка вече 40 години, оказа пагубно влияние върху европейския начин на живот.

Много хора не осъзнават, че гледане на един и същ боклук, ден след ден и нощ след нощ, променя техните основни концепции за поведение и оценка. Децата, гледайки лоши обноски и постъпки и постоянното оспорване на родителския авторитет, които им предлага телевизията, постепенно започват да мислят, че и те могат да постъпват по този начин. Паразитен начин на живот, невярност, разводи, отворително облечени хора ("Британците са най-лошо облечената нация в Европа" - вестник "Today" 22.6.1993 г.), дори нападки срещу нашата монархия, всичко това се смята за нормално, защото така то се представя от медиите. Само преди 50 години беше обратното. Медиите доказаха, че са напълно неспособни да се самоконтролират. Самият Инок Пауъл каза: "Свободната преса сее всевъзможна полуистинна и напълно невярна информация - журналистите си противоречат сами на себе си всекидневно без срам и без извинение" (21.6.1978 г.). Александър Солженицин през 1978 г. в Харвард заяви: "В западните страни пресата е станала по-силна от законодателната, изпълнителната и съдебната власт." Няма съмнение, че те са прави.

ОБРАЗОВАТЕЛНАТА СИСТЕМА

Другото сериозно заболяване в нашето общество е образователната ни система: тези, които я контролират отгоре, и тези, които поглъщат редовете ѝ в градовете, кварталите и провинциите. Отново и тук обявите за работа излизат преди всичко в леви списания и вестници и това съвсем не е нов проблем. В 1930 г. Ф. Р. Левис писа, че: "Културата се намира в безпрецедентна криза, непозната в историята", а С. К. Уилямсън писа в книгата си "Английската традиция в света" (1939): "...влиянието върху английските деца днес идва от левицата". Учителските сдружения ме изпълват с тревога, те съвсем не са кредит за благородната професия. Коварните съвети, давани от учителите, включват: "Не трябва да приемате брака за нещо много важно и на всяка цена вие трябва да се научите първо да печелите, да си изкарвате прехраната, за да сте икономически независими и за да разширите кръгозора си" и т.н. Момичетата са съветвани да запазват работата си дори когато встъпват в брак, без да се съобразяват с нуждите на семейството. Отглеждането на деца се представя като нещо ограничаващо и дори принизяващо. Феминизмът в бъдеще ще има да отговаря на много тежки обвинения."

ИСТОРИЯ

Нашите деца трябва да бъдат запознавани с наследството, оставено от древността, от античността - елинистично изкуство и философия, римско законодателство - Откровението на Христос, Ренесанса, Рефор-

мацията, тевтонския свят, европейските открития и наука (от Роджър Бейкър до днес), индустрията (от откриването на хартията до ядрената енергия). Те трябва да поемат и ние трябва да ги окуражаваме в това, традиционни роли и в обществото, и в семейството.

Ние, европейците, знаем кои сме и откъде сме дошли. Не е необходимо да се принизяваме до равнището на най-ниската база за сравнение в днешния свят само за да задоволим червените и либералите в тяхното фалшиво пледиране за равенство. Ние приемаме, че сме постигнали велики неща в историята. Децата ни трябва да знаят това. Всички останали в света са свободни да докажат своето равнение с нас, а не обратното.

Ние трябва да спрем тези, които днес разстройват мисленето на нашите деца, които непрекъснато принизяват народа ни, нашето величие и нашата история. Задължение е на избраните представители на народа ни да отхвърлят всяка теория, която би лишила нашите деца от представа за британските идеи, които са нейният (*на Британия - б.р.*) живот, която би ги лишила от знания за положителното в историята на Велика Британия и за стойността на нейния характер.

РЕЛИГИЯ И ХРИСТИЯНСТВО

Едно от най-важните и разрушителни проявления на 20. век е последователното и почти незабелязано секуларизиране на образованието и с това отхвърляне на християнската религия, отхвърлянето и на нашата традиционна цивилизация, на патриотизма, на концепцията за джентълменство и на кода за прилично поведение и обноски. Това трябва да се промени.

Нека привлече вашето внимание към църквата. Очевидно е, че политическото назначаване на епископите в една държавна църква (*Англиканската - б.р.*), църква, заради която толкова кръв се е проляла, за да бъде създадена като уникална наша институция, се оказа гибелно. Освен това демократизацията и с нейния Синод, отворен за граждански лица, не помогна с нищо, напротив. Аз не мога да си спомня за нито една могъща църковна институция в историята, която да е поверила съдбата си на граждани и политици. Либералите и левицата, общо взето, са поставили под свой контрол Англиканската църква и до по-малка степен другите църкви в Британия и Ирландия. В резултат имаме назначения като това на епископа на Дъръм, д-р Дженкинс, едно издевателство над всеки истински християнин, както и ръкополагането на жени за свещеници: "Църквата няма никакво право, нито авторитет, за да полага свещеничеството върху жени" (Папа Йоан Павел II, 31.5.1994 г.). С липсата на религиозен и морален принцип църквата загуби всякакъв авторитет. Непрекъснатото затваряне на църкви и замирането

на някога пълните с живот църковни общини не е нищо друго, освен признак за едно наистина агонизиращо общество. В репортаж за "The TIMES" от 1 юни 1994 г. се казва, че 80 % от директорите на училища в Британия са готови да поискат от правителството да изтегли своите предложения за всекидневни молитви в училищата. Появи се и теорията, която се налага днес на нашите деца, че всички религии са равни и че християнството с нищо не е изключително, то е просто още една религия.

Европейската цивилизация, както знаем, е християнска цивилизация. Тя е нашата наследственост като хора. Тези неща са фундаментални за нас и трябва да се знаят и от нашите деца. Виктор Юго, 4 дни преди да почине, казва:

“ОБИЧАЙ СВОИТЕ ПРЕДЦИ И ОБИЧАЙ ТОВА, КОЕТО ТЕ СА ОБИЧАЛИ, ОПИТАЙ СЕ ДА НЕ ИМ ПРОТИВОРЕЧИШ. ЧОВЕШКО СЪЩЕСТВО, КОЕТО НЕ СЕ СТРЕМИ ДА ЖИВЕЕ НА ВИСОТАТА НА ИДЕИТЕ, КОИТО НЕГОВИТЕ ПРЕДЦИ СА МУ ЗАВЕЩАЛИ, ПРОТИВОРЕЧИ НА ПРИГЛУШЕНИТЕ ГЛАСОВЕ НА МЪРТВИТЕ.”

Както социализмът и либерализмът са проповядвани и преподавани, така трябва да се проповядва и преподава и традиционният консерватизъм. Трябва да противопоставим на разрушителния огън, по-силен огън. Ние като народ трябва да възродим в себе си и да продължим да развиваме неразрушимите заложи на нашата култура и политическата традиция, наследена от античността и средновековието.

СЛЕД ДВЕ КРАЧКИ НАПРЕД МОЖЕМ ДА СИ ПОЗВОЛИМ ЕДНА НАЗАД *

Иван Даракчиев

Тази сентенция е редовно цитирана като формулировката оправдаваща (временното, както впоследствие се оказва) връщане към “капиталистически” социо-икономически взаимоотношения и формат вътре в “социалистическа”

държава. Този ход се оказва много навременен и изключително полезен след 4 години Световна война, която се трансформира в още 6 години гигантска Гражданска война - сама по себе си всъщност продължение на световната, но проведена само на Руска земя; в резултат гладът е повсеместно явление, а гладната смърт редовно събитие.

И ето, днес виждаме Президента Тръмп точно в този същия тип мисловна нагласа - след влагането на всичките си усилия в рамките на президентските прерогативи с оглед постигане на ясно изразената цел №1 на своя план за управление, възстановяване мощта на икономическата машина на САЩ, той изчакваше края на разследването на Р. Мюлер, за да включи на втора скорост /1,2/. Но Президентът-Дисидент /3,4/ се оказа и дисидентстващ Дисидент - трябва да е решил да се представи (временно, надяваме се) за Номенклатурчик, борейки се с Номенклатурата с нейните оръжия. Причината, очевидно, е, че Доналд Тръмп е осъзнал дето следващите няколко цели, които има наум, ще отнемат много по-дълъг период от оставащите му година и половина, особено с този Конгрес, следователно му е задължително необходим втори мандат и мнозинство в двете камари на законодателния орган. А за да успее в това, той се нуждае от гласовете на висшето офицерство, еврейското лоби, Военно-Промисления Комплекс (ВПК) и т.н. - с други думи доста повече от тези на обикновените хора, неуморните Американски труженици. Тоест, сега той се труди върху спечелване на подкрепа на гласоподавателите, която да превъзхожда многократно тази на предишните избори - безпрецедентната опозиция, която “Дълбоката държава” устрои срещу действащ президент не оставя никакво съмнение в правотата на тази концепция.

Последствията от гореописания компромис са многобройни - и всичките са негативни, доколкото за да “направи Америка отново велика”, веднъж възстановил икономическата ѝ мощ, той трябва да коригира

всичкото зло, което САЩ натвори на околния свят през последните трийсетина години:

* Президентът трябваше да направи реверанс към “Дълбоката държава” и да приеме нейни хора на ключови позиции по отношение на външната политика: Помпеовци, Болтъновци, Абрамсовци и пр., които комбинират в себе си ултра-ястребовско невзрачно поведение със старомодното Американско (кухо, ограничено, повърхностно и стриктно индоктринирано) разбиране на външния свят. Бидейки опитен мениджър, Доналд Тръмп знае, че оценката за него включва и отбора, който събира и води, така че той навярно е пресметнал този второстепенен (или даже третостепенен) уцърб.

* По отношение на Сирия той направи крачка назад и сега струпването на военни (“съветници”, “инструктори” и др. подобни) продължава. Това благоприпаства плановите на Израел, и се вписва в плановите на “Дълбоката държава” за Иран, тоест отново плановите на Израел.

* По отношение на ядрения договор с Иран, той изтегли САЩ, по такъв начин почти затривайки сделката, за огромно удоволствие на Израел и “Дълбоката държава”, както по-горе.

* Понеже Иран отказа да се подчини, зародиха се изобилие от провокации, с помощта на последните верни съюзници на САЩ: Израел (предполагаемо, според повредените “от Иранците” танкери притежавани от Ирански приятели), и Великобритания (нарушила международното право арестувайки Ирански танкер пред Гибралтар).

* Отношението на Президента към Саудитска Арабия бе ясно изразено при два големи проблема: убийството на Хашоджи и войната в Йемен. Както се видя, привлекателността на сделка за ВПК от порядъка на 200 милиарда долара, надцаква всякакви други съображения от типа “права на човека”, “демократия” и дори “международно право”. Генералитетът трябва да е много щастлив, а също така ВПК, Израелците и “Дълбоката държава”.

* Разрешавайки нападателни операции спрямо Венецуела Доналд Тръмп прави поредната отстъпка пред “Дълбоката държава” - както всеки Американски топ мениджър той мечтае да постави под контрол Венецуелските петролни резерви, но не може да не осъзнава, че в далечна перспектива САЩ губи войната за умовете и сърцата на всички независимо мислеци хора по света. Никой не е упълномощавал Американското правителство да осъществява упражнението “Смяна на ре-

жима” където и да е по света; нещо повече, предвид на това, че декларираната причина е икономическата мизерия на страната, серията икономически санкции, която започна от времето на Хюго Чавес, комбинирани със замразяването на активи от около 9 милиарда долара¹, квалифицира действията на извършителя като “държавен тероризъм”, 24 карата!

* Напушането на договора за ограничаване на ракетите със среден обхват на действие подписан през 1980те години от Рейган и Горбачов, досега ефикасно средство за охлаждане на горещите глави, докара отново истинска радостна обстановка в средите на ВПК!

* Икономически санкции като средство за натиск върху Русия: за Донбас, за Крим, за МН17, за Скрипаловци... От една страна, това развеселява, понеже упражняване на натиск (от позицията на силата) е неговата любима игра и, веднъж възстановил мощта на огромната машина на USA Inc., очакването му е като стане време за сделки да стартира от високо привилегирована позиция - а всички знаем, че той обича да се хвали с договорени успешни, високопечеливши сделки. За негово нещастие, както и за причинителите на създадения от САЩ хаос по отношение на Русия, нещата рядко са това, което изглеждат, че са. Гражданската война, която 5 милиарда долара стартираха в Украйна /5/ няма да докара нито заветната незабавна първична цел, изтласкването на военния флот на Русия от Севастопол, нито дългосрочните вторични такива, като придобиването на сочни национални активи², или пък осигуряването на още един клиент изгарящ от желание да си купи скъпия Американски газ: Украйна от доста време вече е фалирала.

По другите два пункта по-горе, МН17 и отравянето на Скрипаловците, обратната реакция ще дойде рано или късно, при това с добавени международни скандали, и то гарантирано!

Отгоре на всичко, самата методология, установяването на механизъм за икономически и финансови санкции, активно и скоростно допринесе за постепенното изграждане на самодостатъчност на Москва, както и за засилване на връзките ѝ с други опоненти на Американската “еднополюсност”.

¹ Великобритания също държи “замразени” златни резерви на Венецуела за около 2 милиарда долара.

² Синът на Джо Байдън се съобщава като собственик на огромни парцели първокласна орна земя, както и други имоти и ценни книжа.

* Израел е пунктът, по който Доналд Тръмп се отклони най-много. Освен косвените казуси посочени по-горе, два ключови момента изискват пряко и прецизно фокусирано внимание тук: признаването на Ерусалим за столица на Израел и на суверенитет на Израел върху окупираните Голански възвишения. И двете маркират рязък поврат в оригиналния план на Президента Тръмп, “решението ‘две държави’”, което е на масата още от времето, когато “управленческият елит” на Израел демонстрира безграничното си упорство по отношение третирането на Палестинците, коренното население на Палестина от поне 2000 години, като равни. А което е по-важно, събитията от последните две години демонстрираха как при преобладаваща публична поддръжка Израелското правителство прекоси линията, от която връщане назад няма - един войник, който хладнокръвно застреля от упор в главата лежащ в безсъзнание ранен Палестинец, беше осъден на две години затвор и при завръщането си му бе оказан прием като на герой; Израелски селища продължаваха да се строят на Палестинска земя; новопостроени Палестински домове в Източен Ерусалим бяха демонстративно разрушавани от властите... Американският Президент е достатъчно компетентен, за да знае, че няма нито пълномощията, нито юрисдикцията за предоставяне на такива “официални признавания”: проектът е инициран от ООН, следователно може да бъде довършен само от ООН³. Следователно, неговото поведение означава, че просто флиртува с еврейското лоби на родната му земя, с очакването за поддръжка при изборите през следващата година. В тази посока той отиде толкова далеч, че да изпрати Джаред Кушнър с план да изкупи Палестинците...⁴

*С НАТО историята не е много по-различна - пълен обратен завой, в сравнение с предишните изявления, базирани на факта, че съюзът вече не е необходим, след постигането на основната си цел, противопоставяне на всякакви евентуални активности на Варшавския договор. Президентът на САЩ приложи обичайната си тактика на натиск върху партньорите си докато получи визираните отстъпки. Доналд Тръмп постигна каквото целеше - “партньорите” се съгласиха да се удвоят годишните им вноски...

3 Според нашите наблюдения през последните няколко десетилетия ООН дегенерира толкова зле, че е необходима тотална реформа, за да се пресъздаде в това, което се предполагаше да бъде. Само тогава проблемът наречен “новородените държави Израел и Палестина, с обща столица - Международният град Ерусалим” ще има шанса да бъде разрешен (може би като Федерация, или пък зародиш на бъдеща по-голяма Конфедерация?).

4 Може ли някой да си помисли, че опитен мениджър, който знае, че този негов план ще проработи, би изпратил своя зет, вместо да триумфира лично - особено имайки предвид че говорим за Доналд Дж. Тръмп? С този ход той спечели двойно, ако и на половин цена: (i) демонстрира желание да направи нещо по въпросния голям проблем, и (ii) неговия роднина-превърнат-всвешник получи шанс да представи (каквито и да са) своите умения за преговори. Съвсем не лошо като упражнение; при това, всичко си е в семейството: немалко еврейски гласове осигурени за изборите през следващата година, а Палестинците не могат да се оплакват, че са били наистина изоставени (всъщност, реално те си бяха изоставени, но няма как да го докажат, при такава “щедра” оферта...).

Накратко, това не е просто една крачка назад, това е гигантски скок обратно...

Вероятно целта на Президента да си осигури преизбиране със сигурност 100% оправдава поведение, което прилича повече на реверанс към “Дълбоката държава”. Но в същото време то го снабдява с много дълъг списък от корективни акции, които да извърши на висока скорост, по време на така осигурения (презумптивно) втори мандат. Отгоре на всичко това, повечето от тях са пряко свързани с икономиката (през ВПК), или пък ще имат косвен ефект (чрез затваряне на военни бази в чужбина, намаляване на военния персонал, ликвидиране на НАТО, и т.н. - приключвайки няколко войни би било перфектно, най-малкото психологически погледнато). Ние нямаме необходимите данни, за да направим тук смислена оценка, но Построяването Отново на Велика Америка (Making America Great Again) както в очите на Американците, така и в очите на околния свят, е изключително тежък проект, препълнен с компромиси. Получаването годишно на стотици милиарди долари за военно оборудване и “услуги” изглежда неотменима част от измъкването от цикъла “един трилион долара бюджетен дефицит”. Два ключови параметъра, които притискат буталото тук са: (1) часовникът неумолимо тиктака, и (2) броя на глупчовците, които аплодират вноса на Американската “демокрация” намалява стремглаво...

Причините за нарастващите притеснения

Напоследък наблюдавам притеснително явление - цепнатината между възгледите за света на ЕвроАтлантическите и ИзточноЕвропейските “управляващи елити” нараства видимо все по-надълбоко и по-нашироко; всъщност това си е вече отчетливо квалифицирана пропаст. И тук не става дума просто за стандартно изискуемата реторика, коригирана спрямо политическата коректност, която моментът налага. Става дума за представата за околния свят, за фантазията ни относно реалностите, която дефинира моментните ни мисли и съответстващите им реакции. С други думи, без да търсим вина, или произход на неразбирателството (кой претекст предизвика кой проблем), всеки би трябвало да се съгласи, че ако недоразбирането, изкривените представи и нереалистичните очаквания непрестанно се задълбочават, погрешните оценки са осъдени на вечно влошаване...

С горното наум, индивидите населяващи най-горния ешелон на Международната Номенклатура проявяват, както чрез изказвания, така и чрез делата си, непрекъсната деградация на качеството на производството си, с изключение на най-ценния си актив - политическата корект-

ност. Аз все още не мога да преодолеем отвращението си, нито пък да осмисля как е възможно низше същество, което може да произнесе “Дойдохме, видяхме, той умря!”, би могло да бъде на върхова правителствена позиция; или пък как цяла глутница такива да бъдат зрители *in situ*, макар и дистанционно, на екзекуцията на двойника на Бин Ладен⁵. И вече имахме доста голям брой примитиви на върха, които наричаха този или онзи неподчиняващ се чуждоземен лидер “лош човек” и изпращаха армията да закара смърт на хиляди цивилни, да разруши сгради и инфраструктура, за да въдвори и там “демокрация”, “мир” и “свободи” по Американски тертип. Тази технология вече носи етикета “смяна на режима” и типичният резултат от успешното ѝ внедряване е преминаване на контрола върху петрол и други национални блага в Американски ръце (ръцете на добрите хора, разбира се!).

Отсъствието на отчетност е една от главните причини щото топ Номенклатурчиците да продължават да извършват международни престъпления - няма легитимен международен съд, който да е успял да докаже вина на тримата най-прочути “лоши хора” на последните десетилетия, Милошевич, Саддам и Каддафи, и все пак те бяха екстерминирани, в ръцете на “добрите хора” или техни слуги. Има ли някой, който да вярва, че ако Клинтън, Буш, Блеър, Обама, Камерон, Оланд (и няколко други високопоставени техни съучастници) биха били съдени по тия престъпления, светът би видял повече от този сорт? Докато Международната Номенклатура се чувства недосегаема, имунизирана срещу подобни разследвания⁶, нещата само ще се влошават, а подобряването ще остава все по-далечна, даже забележимо недостижима, мечта!

Във всеки случай, сега когато надеждите ни са забодени върху едно рядко изключение, нечленуващ в Номенклатурата Президент, когото ние нарекохме “дисидент” понеже по всички критерии той е квалифициран за това звание /3,4/, очакваше се, и той произведе, до максимално възможната за обстоятелствата степен, истинска революция - обръщане на курса диктуван от “Дълбоката държава”, който неговите предшественици покорно следваха. И докато възникнаха пречките обсъждани по-горе, прогрес бе постигнат въпреки яростната опозиция...

5 Осама Бин Ладен е починал в болница в Пакистан /6/, но неговия двойник, който изглежда беше използван в множество видео материали, включително когато ОБА бе жив, трябваше да бъде премахнат когато ЦРУ реши да затвори тази глава от книгата. Най-вероятно професионалистите биха го направили безшумно и биха съобщили по-късно че “рапортите показват”, че е умрял в битка и останките му са изгорели откъд разпознаване, но политиките искаха “показно”, даже просто донякъде. Оттук и погребението в дълбоки води - ДНК би демонстрирало, че това е фалишивия Бин Ладен. 6 разбира се, освен ако някой от послушковците се обърне против волята на господарите на Номенклатурата, “Дълбоката държава”, както някои случаи послужиха за ясен предупредителен урок - идва ми наум случая с Доминик Страус-Кан...

И сега какво?

Тук вярваме, че следващите около 14 месеца ще преминат в подготовка за Фаза II на Революцията Тръмп. Това, което можем да очакваме, е затлачване на играта с търговското споразумение с Китай, нарастване на натиска до преминаване над неговите целеви нива, след което да “направи компромис” на масата и последващо подписване. Целта на Американския Президент очевидно е да постигне максимум ръст на БВП за текущата (предизборна) година, което означава, че през следващите няколко месеца всеки бутон, натискането на който генерира доход, ще бъде натиснат, и всеки значителен разход ще бъде отложен или плащането ще закъснее. Същото и с търговския дефицит. Ситуацията с борсовите пазари е доста комплицирана, като се вземе предвид необикновено дългия период без значителна корекция или истинска рецесия. Предвид огромния дълг на федералното правителство (около 105% спрямо БВП) и трилион долара бюджетен дефицит, докарването на някой и друг процент реален ръст на БВП (виж /7/), и, да се надяваме, предотвратявайки по този начин поне за няколко тримесечия (теоретично отдавна очаквания) стремителен спад на борсовите пазари, ще осигури изборна победа.

След ваканционния месец е вероятно да видим бърз финал с Пхенян. Младежът на кормилото там доказва, че е почти перфектен спаринг партньор на Тръмп, и спонтанното, склонно на импровизации дуо трябва да е съшило интуитивно прости чък план: да повишат напрежението на публиката, след което в драматичен декор и момент да подпишат каквото вече навярно поне по принцип са се договорили. Тук целта отпред се нарича Нобелова Награда за Мир, огромен тласък напред за търсеция преизбиране действащ Президент. А след огромните подаръци за Израел, агресивната поза спрямо Иран, Венецуела, и сега отново Сирия, почти е сигурно, че членовете на “Дълбоката държава” единодушно ще кимнат одобрително на Норвежките Номенклатурчици да почетат “техния човек” - и неговите партньори, разбира се.

Би било добра добавка към кредита на Доналд Тръмп като шампион на високи постижения и човек държащ твърдо на думата си, ако до няколко месеца се подпише договор с Талибаните слагащ край на войната в Афганистан. Светът отвъд Америка се надява, че този най-дълъг от “горещите” конфликти в историята на САЩ е допринесъл щото Американските лидери най-после са научили: (i) истинската степен на способностите на войниците си; (ii) че допускането дето тяхната страна може да претендира за право на юрисдикция отвъд границите си е

фикция и е опровергано; (iii) че допускането, че тяхната страна може да претендира за прерогатива да стане световен полицаи когато им хрумне, е не само фикция, но и акт граничещ с международно престъпление - и е допринесло за превръщането на предишни администрации в омраза; и (iv) че в процеса на горните развития ООН е била експонирана като обикновена презряна марионетка, и че е необходима цялостно префасониране на системата за международни отношения.

Единствената кампания в полза на Президента, която би била водена от други, даже не и някакъв комитет за преизбиране, е съдебното преследване на тези, които заговорничеха против него през периода 2016-2017. Можем да очакваме интересни призовки да бъдат изпратени още тази есен, така че динамични разпити и дискусии да запълнят времето досама изборния ден. Все пак, докъм Ноември 2020 истинската революция (или хладната мини-гражданска война на САЩ за 21ви век) ще бъде на изчаквателна позиция.

Библиография:

1. I. Daraktchiev, AD 2018: Cat Plays Mouse and Vice Versa, <https://www.lewrockwell.com/2019/02/ivan-daraktchiev/>
2. I. Daraktchiev, The Businessman POTUS vs Deep State: Midyear Day's Recap, <https://www.academia.edu/36971299/>
3. I. Daraktchiev, The Dissident President, <https://www.academia.edu/31035651/>
4. I. Daraktchiev, Nothing better could have happened to America than a President who walks the walk after being elected because he can talk the talk - of his own script! (Account of the first month of Donald Trump's Presidency), <https://www.academia.edu/31809970/>
5. I. Daraktchiev, USA's semi-hot war for control of Russia's natural resources: the Syrian episode, <https://www.academia.edu/20045616/>
6. Paul Craig Roberts, The Osama bin Laden Myth 2, <https://www.paulcraigroberts.org/2012/11/26/>
7. David Stockman, We're All Currency Manipulators Now, <https://www.lewrockwell.com/2019/08/david-stockman>

* Тази статия е превод от английския оригинал, публикуван преди около година

ЕВРОПА НА БЮРОКРАЦИИТЕ ИЛИ ЕВРОПА НА НАЦИИТЕ?

Димитър Проданов

Европейският съюз (ЕС) добива сегашната си форма в резултат на договора от Лисабон, който повтаря до голяма степен неуспешният проект за Европейска конституция. Тук следва да се маркират основните исторически моменти до

възникването на съвременната същност на ЕС. Създаването на Европейската общност за въглища и стомана през 1950 г. се извършва под покровителството на САЩ. През 1957 г. с Договора от Рим се създава Европейската икономическа общност (ЕИО), с единен пазар. Към този общ пазар се присъединяват Дания, Ирландия и Великобритания през 1973 г. Интересно е да се отбележи, че икономическа експанзия в Европа във вид на общ пазар е била цел на Германската имперска политика още от началото на 20в. (Farrell, 2015, 2008).

Без да съм специалист по т. нар. „европейски изследвания“, някои неща в практиката на документите на съюза са показателни. На първо място това е сложната система от нормативни документи. На второ място, това е ударението върху индивидуалните права на гражданите – виж. „Харта аз фундаменталните права на ЕС“. Политическите партии са включени на нивото на фундаменталните права и се въвежда понятието гражданин на съюза. Въвеждат се понятия за закони на съюза и национални закони на страните членки. Т.е. ЕС прераства от чисто икономическо обединение в политически съюз между страни-членки, където гражданите са частично еманципирани от националната си принадлежност посредством гарантирането на универсални права, като например това на работа, придвижване и гласуване за местни органи на властта, на цялата територия на съюза. По такъв начин, съюзът има амбицията да стане пост-национално обединение. Това се вижда от настояването за знаме, химн и над-национален съд на Европейските общности. Например знамето в съюза претендира, че

„Европейското знаме символизира както Европейския съюз, така и идентичността и единството на Европа в по-широк смисъл“¹.

Това е смисълът на „Единство в многообразието“, който е официален девиз на съюза. В рамките на икономическата интеграция – това е задължението за въвеждане на еврото и общия контрол на границите – виж. „Договора за ЕС“.

¹https://europa.eu/european-union/about-eu/symbols/flag_bg

На второ място това е един континентален общ пазар без митнически бариери и с до голяма степен обща валута – еврото.

Хартата на правата е първичен документ, който е напълно секуларен – т.е. целесъобразността на правата не се извежда от религиозни норми, а се поставя в аксиоматичен план. В рамките на европейските цивилизации такова разбиране може да остане имплицитно, доколкото то отразява нормите и съвременната практика на различните християнски вероизповедания, където църквата и държавата са отделени, но това може да се окаже проблематично за други религии, където няма такова разделение и религиозния закон доминира – шериат.

На хартия всичко изглежда перфектно, но къде са предизвикателствата? Предизвикателствата ще се набележат и дискутират по три основни оси.

Икономически предизвикателства

- **Различно ниво на икономическо развитие на отделните страни от съюза.** Тук трябва да се отбележи влиянието на „икономиката на мащаба“. В рамките на един свободен пазар воден от ценовата ефективност печелят компаниите и индиректно страните с най-ефективни производствени процеси. Страните, които губят от процеса се деиндустриализират. Примери за това са Германия, като „икономиката на мащаба“ съпоставена с Италия, която търпи деиндустриализация от началото на 21 в. Т.е. при липса на компенсаторни механизми икономическата ефективност води до нарастване на дисбалансите. Резултатът е създаването на бизнесмоделите обвързани с това финансиране и „зомби“-компаниите.

- **Неефективен контрол върху усвояването на европейските фондове от страните членки.** Примерите в България са достатъчно известни, така че няма нужда да бъдат изброявани. Едва с настъпването на политическо-корупционната криза в България съчетана с консервативните правителства в Полша и Унгария върховенство на закона се обвързва с Европейското финансиране.

- **Механизмът на инвестициите е преразпределителен** – т.е. средства се взимат от страните членки за да се инвестират централно в рамките на един бюджетен период. Приоритети се съгласуват на 7 години с приемането на новите бюджетни рамки, което е тромав механизъм. На практика е невъзможно да се смени посоката, дори при наличие на необходимост от това поради дългия процес на съгласуване. Освен това има и друга опасност – при неправилни приоритети да

настъпи „изкривяване“ на пазара. Разбира се това е начин да се балансира част от дисбаланса на икономическото развитие.

- Институционален лобизъм и понижена конкурентоспособност.

Инструменти като Joint Technology Initiative подпомагат големи компании и на практика са скрита форма на субсидии. За малките и средни предприятия МСП също има обособени инструменти, но те не могат да решат основните им проблеми. Доклад на ЕП идентифицира следните пречки:²

„The last comprehensive pre-crisis (2007) Eurobarometer survey concentrating on SME-specific difficulties showed that the biggest problems (apart from securing a customer base) were: stringent administrative regulations, low availability and cost of appropriate human resources (around a third of SMEs claim to have faced difficulties in these areas), insufficient infrastructure and limited access to finance (more than 20% of SMEs reported difficulties in these areas).“

Регулациите, директивите и др. актове на ЕС се изготвят след продължителни пазарлъци между страните-членки на принципа на „един размер за всички“, което води до увеличаване на административна тежест за МСП и тяхната „инвестиция“ в непродуктивни работни места.

Социални предизвикателства

Някои от предизвикателствата са разпознати на ниво ЕС. Например в програмата Хоризонт 2020, която е основният инструмент за финансиране на развойната дейност на ниво съюз, са изброени следните предизвикателства, по които се насочват инвестиции за развойна дейност³:

- *Health, demographic change and well-being;*
- *Food security, sustainable agriculture and forestry, marine and maritime and inland water research, and the Bioeconomy;*
- *Secure, clean and efficient energy;*
- *Smart, green and integrated transport;*
- *Climate action, environment, resource efficiency and raw materials;*
- *Europe in a changing world - inclusive, innovative and reflective societies;*
- *Secure societies - protecting freedom and security of Europe and its citizens.*

- Автоматизация и цифровизация на икономиката. С настъпването на 4-та индустриална революция⁴ се очаква голям брой професии да

²[https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2016/583788/EPRS_BRI\(2016\)583788_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2016/583788/EPRS_BRI(2016)583788_EN.pdf)

³<https://ec.europa.eu/programmes/horizon2020/en/h2020-section/societal-challenges>

⁴<https://geopolitica.eu/2018/174-broy-6-2018/2941-chetvartata-industrialna-revolutsiya-i-globalizatsiyata>

изчезнат и да се появят други. достъпността и ниските разходи, свързани с използването на промишлени работи, водят до завръщане на някои производства в Европа, но вече почти напълно автоматизирани и роботизирани (Кондратиев, 2018). Това само по себе си може да компенсира намаляването на трудоспособното население в Европа, но поставя още една преграда пред интегрирането на нискоквалифицирани имигранти.

- **Застаряване на населението на всички страни на ЕС.** Това само по себе си, създава непреодолими пречки пред пенсионния модел. Кризата на пенсионния модел няма друго решение освен радикално промяна в модела.

- **Криза на социалната държава.** Един от аспектите е точно предстоящата криза на пенсионния модел. Друго такова предизвикателство е загубата на работни места поради предшестващия процес на деиндустриализация и глобализация. Например Ж. Владимиров пише, че

“Over the last two decades, Europe has experienced significant dismantling of its manufacturing sector, in terms of both its contribution to GDP (dropping from 18.5% in 2000 to 15% in 2012) and employment (with a total loss of 3.8 million jobs over the 2008-2012 period).” (Galgóczy and Drašković, 2017)

Този процес се наблюдава в повечето страни на ЕС. Това води до нарастване на броя на хората в трудоспособна възраст, които са на някакъв вид помощи и не участват в трудовия пазар. Опитите за поддържане на механизмите за солидарност и пенсионния модел водят до нарастване на публичния дълг. Това, както се вижда от опита на Гърция и Италия е неизпълнимо дори в средносрочен план.

- **Силни миграционни потоци от не-европейско население в съюза** – бежанци и икономически имигранти. Миграцията е свойствена за всички човешки общества и исторически периоди. Хората „гласуват с краката си“, когато условията са неподходящи. Проблемът е, когато се превиши капацитетът за интеграция – или асимилация – на приемащите общества. Колкото е по-голяма разликата в културата, уменията и образователното ниво на имигранта, толкова по-големи усилия трябва да се направят за интеграция.

- **Силни миграционни потоци от Източните страни към Западните страни-членки**

Европейският Изток се превърна в един от най-важните доставчици на работна ръка за Запада. Проблемът за България се дискутира обстойно от (Daraktchiev, 2010) и се признава дори от нео-либерален гуру като Ив. Кръстев (Кръстев, 2017). Това може да реши икономическите

проблеми на Запада в краткосрочен план, но ги изостря дългосрочно на Изток. Разбира се, една от целите на съюза е икономическата конвергенция, но ефектът от приложените мерки за България специално е неясен.

Институционални предизвикателства

- **Сложен и бавен механизъм за вземане на решения.** Примери за това са многомесечните преговори за бюджетните рамки за всеки 7 годишен период. При наличието на остри кризи, като мигрантската криза от 2015 или ковид-19 кризата сега, този механизъм не може да се задейства достатъчно бързо. Това създава впечатление за вакуум на властта.

- **Липса на директно взаимодействие на Европейския парламент с националните парламенти.** Като основна институционална слабост на Европейския парламент (ЕП) може да се посочи, че въпреки, че ЕП единствената пряко избрана от гражданите институция на съюза, той е поставен в страни от националните парламенти. Това усилва претенцията на политическите семейства-партии да представят абстрактни категории граждани, а не гражданите в конкретни Европейски страни. От друга страна в ЕП влизат или политици в залеза на кариерата си, като например Сергей Станишев, или второразрядни политици без особен шанс за реализация в националната политика.

- **Неясно представителство на бюрокрацията.** Това е съществена слабост на конструкцията на съюза. Бюрокрацията в Европейската комисия и присъдружните ѝ агенции не се отчита на избирателите на страните членки, а на самата комисия. Комисията, пък изпълнява ролята на правителство на съюза, което се излъчва от страна на държавните ръководители – премиер-министрите на държавите от съюза. В началото на мандата си съставът на комисията се одобрява от Европейският парламент. Всеки път по този повод текат сложни и дълги преговори коя страна за кой ресор да излъчи комисар. Т. е. Всички страни са равни, но някои са по-равни от останалите. Визирам конкретно Германия, Франция и Италия – без Великобритания вече – без чието съгласие не може да се вземе нито едно решение.

- **Назначаване на номенклатурни политици на ключови функции на съюза.** Примери за това са Шарл Мишел, Херман ван Ромпай (Белгия), Доналд Туск (Полша), Меглена Кунева, Кристилина Георгиева (България) и др. Това е проблем във връзка с тезата на следващият раздел.

Морални предизвикателства

- **Трудно приобщаване към светските ценности на ЕС от емигрантите с друга религиозна култура.** Това се вижда особено добре в градове като Брюксел, където някои централни квартали приличат на градове от Субсахарна Африка. Мигрантската криза от 2015 противопостави страните от ЕС по оста Запад-Изток. Докато на Запад отношението към мигрантите беше като на бежанци от Сирийската гражданска война, то на Изток те се възприемаха като натрапници или „завоеватели“. Посоката на миграцията – от изток на запад и съставът – предимно млади мъже мюсюлмани – навяваха аналогии с османските нашествия от 14 – 16 в.

Проблемът с номенклатурата

Проблемът на една бюрократична система се резюмира с принципа на Питър, че всеки бюрократ бива повишаван докато не достигне своето ниво на некомпетентност (Cheng et al., 2020; Pluchino et al., 2010). От тук следва, че в една бюрократична система общата некомпетентност нараства с времето. Като тук не зависи от статутът на организацията – такава еволюция се наблюдава както в големи частни компании – например Боинг или ИБМ, така и в държавните бюрокрации. Този феномен с пълна сила важи за съюзните институции и Европейският парламент, където честно намират спокоен пристан неуместни вече за страните си политици. Казано накратко – неефективността в управлението на съюзните институции само ще нараства с времето. На ниво национална държава феноменът може да се обърне със смяна на политическото управление чрез избори, но на нивото на съюза такъв механизъм не съществува на практика. Това състояние се възприема като демократичен дефицит и в дългосрочен план се превръща в сериозен проблем. Резултатът, е че се вземат некомпетентни икономически и политически решения. Това, съчетано с лобирането на големия бизнес води до увеличаване на непродуктивните разходи на дребния и среден бизнес и намаляване на общата конкурентоспособност на икономиките на страните в ЕС.

Проблемът с националната държава

С риск за тавтология – проблемът е за онези, за които националната държава е проблем. Разбира се, част от това отношение се корени в тежкото наследство на двете световни войни в Европа. Опитът за омаловажаването и в известна степен деконструкцията на националните европейски държави се осъществява по няколко направления:

- **Отслабване на националната идентичност** - нацията се разглежда като политическа конструкция – в смисъла на просвещението – но не и като изразител на държавно единство на народностна група по силата, например на общоприетото Българско разбиране, отразено в енциклопедията⁵. Някои мислители като Habermas прокламират раждането на пост-национализъм (Matušík, 1993). Като се счита, че пост-национализмът ще доведе до възникването на Европейска идентичност извън националното измерение. Подобна надстройка на идентичността би имала предимно рационален характер и като такава би била по-слаба от съществуващата културна и национална идентичност.

- **Отслабване на семейството като основна клетка на обществото.** Тук е достатъчно да разгледаме скорошният спор за въвеждането на Истанбулската конвенция в България, което слава Богу не стана. Примерът е за подмолно въвеждане на политиката на „идентичността“, което е особено важно за идеологията на модерния нео-либерализъм а la Фукуяма (Александрович, 2020).

- **Отслабване на религията като духовен ориентир за развитие на обществото.** Този процес се наблюдава от дълго време и има силно въздействие. Разбира се, в исторически план християнството е играло също и отрицателна роля. Затова е няма да навлизам в темата.

Перспективи

Национализмът на 19 и 20 в не е адекватен за съвременните условия. Икономиките на света са до голяма степен глобализирани. Миграционните потоци също стават по-глобални. Очертават се поредица от кризи на ресурсите в различни региони – питейна вода, засушавания, наводнения и др. промени в климата поради настъпващия соларен минимум (Zharkova, 2020). Нито една държава не може да просъществува за дълго и просперира в условията на изолация. Засилва се кризата на Европейската социална държава. При това възниква въпросът – с кого да бъдем солидарни?

Нацията не трябва да се разглежда в икономически план, което ще рече утилитарно. Икономическите конструкции са чисто конюнктурни и поради това се променят изключително бързо. Нацията не трябва да се разглежда само в политически план, защото това скъсява хоризонта до следващите избори. Също така, нацията не трябва да се разглежда само в етнически план. Това на Балканите е очевидно, където не

⁵ „Нация (от лат. natio – племе, народ) е общност от хора, характеризираща се със съзнанието за еднаква историческа и културна принадлежност, живееща на обща територия, обединена от общ език и организирана в държава.“ (Габеров, 2009).

съществуват етнически монолитни нации, така че няма нужда да го коментирам.

От друга стана, културното ядро на доминиращият етнос остава като много важен аспект. В това отношение, примерът на Българската нация за приобщаване на арменката и еврейската общности и показателен. Културното ядро е в основата на груповата идентичност, а културата се предава в семеен план, и по-късно от ролеви фигури в обществото. Разбира се, някои от ролите са отрицателни или пък са противоречиви, но това също става част от културния контекст и идентичност. Националната митология също е част от това ядро. Тук стигаме до ролята на учителите – за децата – и журналистите и писателите – за възрастните в процеса на възпроизвеждане на културата. Религията по никакъв начин не може да се пренебрегне в този процес, но ролята ѝ в 21 в трябва да се актуализира.

Това са само щрихите на една дискусия която трябва да се проведе за да актуализира ролята на нацията и национална държава. В тези условия е необходимо да се дефинира какво представлява една съвременна национална държава и как тази държава да отговаря адекватно на предизвикателствата на времето – както в рамките на континента, така и в глобален план.

Според мен нацията трябва да се разглежда в контекста на устойчивост на системите към шокове и на „не-чупливостта“ в смисъла на Талеб - *“Antifragility is beyond resilience or robustness. The resilient resists shocks and stays the same; the antifragile gets better.”* (Taleb, 2014) В това отношение разнобоят в отговорите на ковид-19 кризата на национално ниво и сравнителният успех на някои стратегии в сравнение с други илюстрира тезата. Разнообразието от национални култури е определена сила на Европа и това трябва да се разглежда като перспектива надхвърляща Европейският съюз. В това отношение националната държава на 21в. трябва да бъде „след Европа“ на Лисабонския договор.

Библиография

1. Cheng Y, Chang M, Xue Y. A computational study of promotion dynamics and organizational efficiency. *Physica A: Statistical Mechanics and Its Applications* 2020;560:125194.
<https://doi.org/10.1016/j.physa.2020.125194>.
2. Daraktchiev I. *Bulgaria: terra europeansis incognita*. Burgas: Dukaty; 2010.
3. Farrell JP. *The third way: the Nazi International, European Union, and corporate fascism*. 2015.
4. Farrell JP. *Nazi international: [the Nazi's postwar plan to control science, conflict, physics and space*. Kempton, Ill.: Adventures Unlimited; 2008.

5. Galgóczi B, Drahekoupil J. Condemned to be left behind?: can Central and Eastern Europe emerge from its low-wage model? 2017.
6. Matušík MJ. Postnational identity: critical theory and existential philosophy in Habermas, Kierkegaard, and Havel. New York: Guilford Press; 1993.
7. Pluchino A, Rapisarda A, Garofalo C. The Peter principle revisited: A computational study. *Physica A: Statistical Mechanics and Its Applications* 2010;389:467–72. <https://doi.org/10.1016/j.physa.2009.09.045>.
8. Taleb NN. Antifragile: things that gain from disorder. Random House Trade Paperback edition. New York: Random House Trade Paperbacks; 2014.
9. Zharkova V. Modern Grand Solar Minimum will lead to terrestrial cooling. *Temperature* 2020:1–6. <https://doi.org/10.1080/23328940.2020.1796243>.
10. Александрович Т. Фукуяма и кризата на либералната демокрация. *Геополитика* 2020.
11. Габеров Ив, editor. Съвременна българска енциклопедия в два тома. 5th ed. Велико Търново: Gaberoff; 2009.
12. Кондратиев Вл. Четвъртата индустриална революция и глобализацията. *Геополитика* 2018.
13. Кръстев Ив. След Европа. За слабостта и силата на Европейският съюз. 1st ed. София: Обсидиан; 2017.

ЗАЩО ТУРЦИЯ ТРЯБВА ДА ВЛЕЗЕ В ЕДИН ДРУГ ЕС?

Богомил Константинов

Защо Турция въобще трябва да влезе в ЕС, е въпрос, който на пръв поглед изглежда неуместен днес. Преди 15-на години обаче, той беше дискуссионен, но не и неуместен. Преди Ердоган все повече да започне да прилича на неравновесен и непредвидим политик и преди ЕС предвидимо да започне да прилича на неадекватна политическа конструкция, розовата пер-

спектива чертана от нео-либерализма се струваше на всички необратима. Днес, тя изглежда най-малкото съмнителна. Има няколко обективни аргументи, които искат правдиво излагане.

Историческият аргумент

Турция е една от най старите земи обитавани от цивилизован човек и, заедно с Балканите, е създателка на европейската и световна цивилизация. Първите Анатолийски общности, Гьобекли Тепе, Катаххайюк, метрополията на шумери и гуту, основателите на цивилизацията на Месопотамия, държавите на Хати, Хури, и Хети, Митани, Меди, Бриги, Кимерийци – почти всички с Балкански халколитен произход са били на нейната територия. Тя е била център, заедно с останалите При-Черноморски зами, на прото-индоевропейския език и Арийската цивилизация. Александър е искал да обедини цивилизования свят именно около Анатолия, където разсича *Гордиевия възъл*. Според Дела на Апостолите 11:26, Антиох (днес Антакия) е бил домът на първата християнска общност, а четири екуменически събора (Никейския, Първия Константинополски, Ефеския и Халкедонския) се събират в Анатолия. Константинопол 1000 години е столица на Източната Римска империя, т.е. на Източната половина на Европа.

Велоколепна при Сюлейман, „Болен човек” в други времена, но все таки Турция е била „Европейски” болник.

Генетическият аргумент

Генетически, както може да се очаква, населението на Турция не е хомогенно, но в голямото си мнозинство, то е с европейски произход, факт който предвид историческото наследство на Отоманската империя не се коментира подобаващо. Според заявените самоопределения 70% са турци, 20% кюрди, 10-12% други. Но генетическата картина изглежда доста по друга. Учудващо, за тези които не различават самоопределение от определение, хората със средно и далечно източен генетически произход съставляват само 22% от цялото население на Турция. Да, това показва, че започнатия преди 100г. от Кемал Ататюрк процес на туркезация (не тюркозация) на населението на бившата империя е бил доста успешен, но като всяко човешко дело и той е преходно явление, още повече когато не почива на научни основи, а на калкулирано желание.

Изчаквателният аргумент

Турция е една от първите членки на Европейския Съвет и е асоцииран член на ЕС от 1963. В 2019г. ЕП съветва за суспендиране на договора с Турция, но все още договора за присъединяване си е отворен. Да искаш да чакаш, да можеш да чакаш. Неизбежността на историческите процеси ни учи, че има смисъл да се чака- изчака се да падне колониализма, изчака се да падне световния империализъм, след което паднаха и чакащите ги - комунистите, арабите дочакаха своята „пролет“, а либерализма своя залез. Защо да не изчака и Турция? Мадисън Гранд, преди 100 години предрече „залезът на бялата раса“ (в Америка). След 50г. тя ще бъде малцинство там.

Военният аргумент

Турските въоръжени сили са вторите по големина в НАТО след тези на САЩ и тя е петата страна членка на „ядреното споделяне“, т.е. има възможност за използване на ядрения потенциал на съюза, освен на собствения си (90 ядрени бомби)! Редовните войски на Турция се състоят от 932 900 бойци (77000 професионални, 325 000 наборни и 378 700 запасни войници, авиацията и е с 60000 служещи , с 1067 бойни самолети, а военноморски и сили имат 48 600 служещи, над 50 бойни кораба и 50 самолета, като притежава и една от най-

развитите военни индустрии в света. Присъединяването на такъв военен потенциал към евентуални Европейски Съюзни войски, ще превърне Европа веднага в световна военна сила.

Две са знаковите събития в новата история на Турция, със съдбовно значение и за нашата тема.

Масонско-еврейският преврат от 1913г. в Турция извършен от тайната организация „Комитет за Съюз и Прогрес”(КСП) слага край на традиционното органическо управление на империята. На запад, където както винаги оценките са повърхностни, КСП са приравнявани с Младо Турците и зад техния по приемлив образ, КСП извършва едни от най-чудовищните престъпления в историята въобще. В нейната политика на прочистване се провеждат, вече признатите в много страни Арменски, Гръцки и Асирийски геноциди и непризнатия Български геноцид. В процеса са унищожени по различен начин около 1,5 мил. Арменци, 0,7 мил Гърци, 0,25 мил. Асирийци (половината от този древен народ) и 0,5 мил тракийски Българи, т.е. близо 4 мил. души. Единствено съдбата на последните е потънала в забрава дори в собствената им страна. От номенклатурните историци и анализатори на запад, КСП е била представяна за „либерална”, „реформаторска”, „демократична” организация, която искала да смени корумпираното султанско управление и да излекува „Болния човек” на Европа. Тази „демократична” организация циментира управлението си със „свободни” избори, известни като „Сопаджийските избори”, в които печели в подкрепа 99,9 % от гласовете – уникално и универсално познато.

От 17 февруари до 9 януари 1916г. в така наречената „Дарданелска кампания” иницирирана и планирана от Уинстън Чърчил (Първи Лорд на Адмиралството) турските войски водени от Кемал Ататюрк побеждават съюзническите (на Британия, Франция и Русия) войски. Победата слага началото на „Турската война за независимост”, която полага и основите на съвременната държавност на Турция. Героят от Галиполи, Кемал Ататюрк става неин основател и първи президент. Той изготвя и изпълнява програма на политически, икономически и културни реформи с цел постигане на гражданска национална държава. В нея изгражда хиляди училища, заменя турската (вариант на

арабската азбука) с латинска, дава на жените граждански права, изгражда представителна демокрация, парламентарен суверенитет и национална идеология, според която, място в обществото нямат идеологии като фашизма и комунизма, чиито представители Ататюрк вкарва в затвора (1927г.). Турската конституция от 1924г. регламентира разделянето на законодателната, изпълнителната и съдебната власт, като „Бащата“ на нацията Кемал Ататюрк е на практика Суверен. Ние можем академично да поставим под критичен анализ всичко казано до тук за Кемалистка Турция от гледна точка на западните „ценности“, либералните и неолибералните постулати, но за Турция, за нейните традиции и култура, както и за огромното мнозинство от народа и, наследството на Кемал Ататюрк е огромно достояние. До каква степен днес то е стабилно и ултимативно, както се смяташе до развитието на международния ислям и до управлението на Ердоган, е открит въпрос, който е пряко свързан и с темата ни – мястото на Турция в Европа и съвременния свят.

Ислямският аргумент

Къде поради КОВИД, къде поради Брекзит, къде покрай Крим, някак си позабравихме основния проблем на западната цивилизация – *ислямският тероризъм*. Вярно е, че мнозинството хора в Турция изповядват исляма (засега „граждански“). Вярно е, че президента Ердоган и неговата партия работят за повишаване влиянието на исляма и подкопават Кемалистките основи на държавата, но именно това трябва още повече да засили аргумента Турция да бъде приета в ЕС. И след като няма нищо вечно на този свят и Ердоган няма да векува, а без него партията му, като всяка лидерска партия едва ли ще задържи позициите си. Новосъздадената (2017) турска националистическа (в кемалистки смисъл), партия на Мерал Аксърдер с 15 депутати (2018) вече има право да издигне кандидат за президент. Тази партия беше създадена от отцепници от ултра-дясната консервативна Партия на Националистическото движение с идеята да предложи едно приемливо лице на турския национализъм и консерватизъм и да спре исляма. Несъмнено, с времето тя ще представлява най-големия съперник на Ердоган за властта в Турция. Тази партия би трябвало да спечели и подкрепата на ЕС и САЩ. Независимо, че официално

ЕС се отказва да приеме християнската религия като определяща за своята същност, то ако Турция (която „също“ официално не е прегърнала исляма) влезе в ЕС съотношението ще бъде 1 към 27.

„Противният” аргумент

Ако Турция влезе в ЕС, този съюз освен най-големия икономически, ще стане такъв и военно. От съюз, на който в международната дипломация не се обръща внимание, той ще се превърне в основен геополитически фактор в Евразия и непреодолим такъв в света. Косвено, отношенията на ЕС с Русия ще приемат друго значение и може би ще бъдат преразгледани; конфликтът в Близкия изток ще бъде подложен на натиск от друг интензитет и тежест. Но това не са противни аргументи, а аргументи за приемането на Турция в ЕС, ще отбележите и ще бъдете съвсем прави, в смисъл не за всички. Ако искаме да отговорим на въпроса, за кои това ще бъде нежелателно, само трябва да се поогледаме.

Кой какво ще загуби?

От влизането на Турция в ЕС ще загубят тези световни сили, които сега са по-силни от него – САЩ, Русия, Китай.

Ще загубят тези, които не могат да съществуват без конфликт в Близкия Изток – Израел, Иран, Саудитска Арабия.

Ще загубят тези, които смятат, че вовеки са гарантирали господството си над света – САЩ, Неолиберализма/Глобализма и Дълбоката държава.

Ще загубят тези, които смятат, че историята е „мъртва” и „финалната война” спечелена – САЩ, Неолиберализма/ Глобализма и Дълбоката държава.

Малко по долу ще добавим още някои.

В какъв ЕС трябва да влезе Турция?

Това е главният въпрос, който има един прост отговор защото в сегашния ЕС, Турция не може да влезе. Никой европейски народ няма да се съгласи Турция да влезе в организация на нации без защитен

национален суверенитет, каквато е ЕС днес. Влизането на държава с такива размери, с различна култура, религия и традиции в организация присвоила си голяма част от суверенитета на отделните страни членки ще представлява непреодолим риск за тях и то не само за непосредствените съседи на Турция, като България и Гърция. Самата Турция не би членувала в ЕСИЩ, към каквито неумолимо тласкат ЕС европейските бюрократи. ЕС трябва да изостави плановете на избраните си бюрократи за ЕСИЩ и да се върне към Съюз на Независими Национални държави, с гарантиран национален суверенитет т.е. нужен е нов Европейски Договор между европейските държави, без участие в него на над-национални институции и посредници, като ЕК и ЕП. Такъв договор, според който всяка национална държава ще може да го напусне, ако народа и прецени, включително народа на Турция, т.е. класически договор между суверенни държави с общи интереси и общи цели.

Кои ще бъдат другите губещи?

Освен посочените по-горе, главни губещи ще се окажат и неизбраните бюрократи от ЕК и техните не дотам видими господари. Всички тези които са скритите кукловоди на тоталитарния неолиберализъм и неоглобализъм, които чрез тях се радват на пълна липса на парламентарен контрол, имам предвид национален парламентарен контрол, а не европейски такъв, който е един фарс. Всички тези, които се радват и на липса на съдебен контрол в трансграничните си бизнес операции и сделки. Всички тези, които поради липса на защита на националните икономики, лесно ги унищожават с транснационалните си компании. Всички тези, които оперират в безконкуретната среда създадена и поддържана от глобалните играчи. Всички тези, които тъпчат народите си с вредни храни и питиета произведени от мултинационалните им компании. Всички тези, които строят мамутски търговски комплекси, разорявайки дребни и средни национални производители...и мн.др.под.

Ако този сценарий се окаже нереалистичен, реалистичен ще се окаже този предречен някога от Мадисън Гранд за Америка, като този път той ще важи и за Европа, ако до тогава от нея не остане само географското понятие.

МУЗИКАТА КАТО СРЕДСТВО ЗА ВЪЗПИТАНИЕ

Ей рекичке лакатушна
на къде течеш ?
Бистра вода и пенлива
на къде влечеш ?

Тека, тека мило дете
през най-хубав край!
Той се казва БЪЛГАРИЯ,
ТОЙ Е ЗЕМЕН Р А Й !

От къде започва любовта и преклонението пред Родния край? Разбира се, че от Родния дом, от първата майчина прегръдка, от омайната бабина приказка, от бащиното силно рамо и най-вече от първата научена песничка. Там, където за първи път чух от красивият баритонов глас на баща ми и тихото пригласяне на моята прекрасна майчица, незабравимата и до ден днешен песничка ...

Песен и мелодия, която си мисля, че трябва всяко дете да знае, да научи, и чудната и история. Тази малка, игрива мелодия е свързана с историческата личност на учителката Райна Княгиня, леля на моята родна бабка. Научили малката песничка от престарата им баба. А Младата, красива и привлекателна учителка разказвала и пеела на децата, за тайните на Средна гора, за игривите бързоструйни потоци, за вековните буки. А нали всичко това е България! И простичката ,но бързо запомняща се мелодия, от няколко музикални степени с елементарна ритмична структура и неоспоримо нашият, български 7/8 такт! Пееха ми песничката, седяхме на свежата зелена трева до малкото поточе, което игриво лъкатушеше през целият двор на дядовият ми дом. Закачаше подскачайки срещнатите камъчета и се разпръскваше на хиляди малки звездни капчици, играещи си с бисерните слънчеви лъчи. А, аз се смеех и плясках с ръчички. И до сега си спомням онази истинска прелестна картина, от детството. Така бях щастлива и замаяна от приказно, ненагледната хубост! Преди време вървахме покрай един поток в Средна гора и синът ми , запя волно песента и ми разказа историята, която дядо му предал.

Гордея се с нея, защото мисля, че това е пример на изпълнен бащин и синовен дълг. Внукът ми Симеон, скоро с възторг и неизказана радост, ми разказа и изпя същата прекрасна песничка, със свой спомен... Слушах и повтарях тази малка, но със дълбоко съдържание песничка пята от седем поколения. Сега вече знам, че тя е във F dur, че няма и една октава обем., че се запомня изключително лесно. И колко силно и безспорно е влиянието на този непретенциозен текст. свидетелства факта, че вече 85 години, мелодията, която ви изпах и текста, с който се запознахте, ме държи подвластна с подчертаният 7/8 такт – Ритъма на Българската Ръченица. Теситурата и опростената ритмична структура, позволяват бързо запомняне и безспорно запечатване завинаги в човешкото съзнание.

Позволявам си да дам горният пример, защото мисля, че достойно извървяният ми жизнен път и постиженията в него, свързани с Упорито Преодоляване на Трудностите, в името на България, българският народ и самобитната му култура, заслужават да бъдат следвани.

От най-ранното ми детство, имената и самите личности на българските музикални ,детски педагози са ми добре познати, с тях растях, слушах, дълбоко уважавах и запомних завинаги.

А именно, Борис Тричков, Бончо Бочев, Добри Христов и др. Не е възможно някога да забравя тяхната огромна любов и преклонение пред българската народна песен. И ако има памет, за какво трябва да говорим ,то винаги нека с преклонение си спомняме за тези, които ни завещаха обичта към Родината. Наблюдавайки околният свят, не бива да забравяме песента

„ПИТАТ ЛИ МЕ ДЕЙ ЗОРАТА.. “Каква прекрасна песен, изпълнена с обич и родолюбие към

Отечеството. А песен за България „МОЯ СТРАНА...“на Емил Димитро с която сме насъзлили развълнували хиляди хора по света. Или текста и музиката на самият наш химн ! Да! ХИМН! Цветан Радославов е написал «МИЛА РОДИНО “музика и текст, които вълнуват всеки човек и не само българин, когато го чуе и се запознае, и със съдържанието му. Слушала съм не веднъж, да ми се прехласва някой от видяните красоти по света... Но винаги, тези спомени и преживявания са предизвиквали у мен чувство на съжаление към разказвача ...Не знаеш свежестта на Рила, или шепота на вековните Старопланински буки, тайните на Странджа, или рева на Черно море. Нима е възможно спокойно да се пее Каравеловата „ХУБАВА СИ МОЯ ГОРО“. Трудно е да се пише за незабравими моменти и хора, срещи по безкрайните пътища на Света, свързани с името

на България. А песента ,музиката ни свързва, привързва и възпитава чрез възприятия и чувства, изживяни по-силно от всичко друго. От най-ранно детство, с най-елементарната детска песен, до Симфоничните произведения, "Вардар", "Тракийски танци", "Севдана", и др. музиката със силата си на въздействие, оказва неповторимо възпитателно влияние върху индивида. Трябва да анализираме внимателно развитието на малкото дете и неговото възпитание, в каква посока то да бъде насочено. Много често родителите искат и принуждават ,децата им да следват техният професионален път. Лишават ги завинаги от възможността сами, но по сърце да изберат своята професия. Но едно е неоспоримо, че деца, които от невръстна възраст са оградени с песен, те самите се опитват да пеят, свирят или слушат музика, имат определено изграден вкус към музикални произведения, с която съответно музикалната среда е изградила индивида. Така песни с текстове и музика с подчертано патриотично съдържание, изграждат и психиката на малкия човек. Оказва се, че той започва, не само да пее, но и рисува, моделира, търси игри свързани с понятия познати от тези чудесни песни. разказващи за места и хора свързани с историята на народа му. Наблюдаваме и анализираме, мислим, в каква посока ние отправяме нашето бъдещо поколение. Какво слуша, какво гледа, на какъв език? И не се ли замисляме, че ние сме именно тези, които сме отговорни за утрешният си ден! Защо е необходимо да обръщаме стари книги и разни сайтове, за да търсим подкрепа в изказванията на знаменити личности, музиканти, педагози и др. за да разберем вековната истина от българският фолклор;

„Каквото посадиш, това ще поникне“

„Каквото посееш, това ще пожънеш“

И когато не се замисляме, че тотално се греша, започвайки децата да изучават чужд език, далече преди усвояване на майчиният език, без добра граматическа подготовка, ние сами ги тласкаме и обричаме на незнание. Известно е, че най-добре се помнят думи, изрази ,цели стихчета ,когато се пеят. Същото се отнася и за чуждоезиковото усвояване. Нека не бързаме, за да не бъдем смешни в обществото, че търсим чужда дума, за да обясним наши понятия.

Като човек, израснал от най-ранна възраст с изучаване на два инструмента- цигулка и пиано, аз зная чудесно цената на всичко, което съм постигнала в областта на изкуството. Многочасовият упорит труд, без никакво насилие, без задължение, без принуда, без никакви лишения или закани ,от типа : „Ако не научиш, този етюд или гама, няма да получиш....! “Ето тази е най-голямата грешна

позиция във възпитанието и амбицията на някои родители, които искат децата им да тръгнат по пътя на музикалното изкуство. Познавайки изкуството във различните му прояви и форми, в заобикалящият ни свят, смея да твърдя, че най-силно е въздействието на музиката. Тя учи на упоритост, спокойствие и велико търпение в преодоляване на трудностите. Цялото същество на човека, от най-ранна възраст трепти, вибрира вълнува се, пее, или се унася от звучността на чутото, или може да чука или скача по ритъма...Затова, ние казваме;

«Той, целият е звук». Професията ми на кинорежисьор-документалист, ме среща с изключително интересни факти и хора. В началото на 70-те години направих в СХДФ-филма -„ИЗВОРЧЕТА“, по мой сценарий и режисура. Поисках от оператора Кирил Тошев, цялата филмова лента, да заснемем

със скрита камера. Деца в час, от подготвителният до трети клас (6-9 годишна възраст) на СМУ София. Чухме и научихме факти от малките музиканти-как свирят, какво обичат и какво не, какво слушат и какво ги привлича и отблъсква в музикалното им ежедневие. Най-искрено ви казвам ,че това бе една „ИЗПОВЕД“, на малкият човек, тръгнал по пътя на изкуството. Та децата са наблюдателни, съсредоточени, експанзивни, разсеяни и едновременно дълбоко замислени и търсещи ОТГОВОРА ! Такава бе проблематиката на филма ми, който донесе наградата на ISME.

Какво значи да знаеш, да разбираш различните понятия свързани с околния свят, само на 3/4-годишна възраст? Не, не се съмнявам, че малкият човек гледа в захлас и следи движението на буболечката върху падналото листо, нейното неимоверно усилие в опит да го изкачи. Или легнал на чистата мраморна тераса, изучава пътя на мравките, техният строго определен ред, една след друга, общуването им при всяка среща и разминаване на редицката им. А той се опитва да им ПЕЕ, да внесе някаква звукова атмосфера или ефект в тяхният строго определен мир. И не знае, че нищо на сила не може да се постигне.

Ние нашето поколение, което така умело унищожихме вековни традиции в последните 30 -десет години, без да се замислим за последствията, заблудени от „ЕВРОЦЕННОСТИТЕ“. За какво говорим, какво търсим и какво в последна сметка получихме от “ОПИТА“ на Европа? Нищо, само една тотална разруха ! Разбиха се семейни традиции, загубиха се завинаги елементи на нашата ценностна система, възпитание, обучение, морал. Опитват се да ни доказват и показват „ОПИТ“, който при нас ,в нашето общество е ВЕКОВЕН.. Само няколко факта и можем да спорим. Преди известно време,

минавайки през Лотарингия, високо в едно планинско населено място, видях, нахванали се в кръг хора, които пееха и играеха. Веднага се присъединих към тях и им разказах: Че у нас това е познато на всеки селски мегдан, и то всяка неделя! А те ми разказваха с тъга, че цяла година чакат този ден! Е, къде са традициите, знанието, паметта? Искан не на последно място да ви напомня и за тези изумителни музиканти, педагози и възпитатели, с които започнах разказа си. В средата на 30-те г. на XXв. В България идва европейска комисия на ИНСПЕКЦИЯ. Каква била тяхната изненада е трудно днес да гадаем -“Образование в страна, която е била 500 г. под робство и само от 50 години, свободна“. Но заключението е единодушно в подписаният протокол: “Блестящо ,високо професионално и възпитателно, музикално образование!“ И то се отнася до тримата музикални педагози: Борис Тричков, Бончо Бочев и Добри Христов-вече проф.

Мисля си, че колкото и да е малка една песничка, колкото и скромно да е нейното съдържание, в еднаква степен текста и мелодията са дълбоко и искрено възпитателни, ако те са с патриотична насоченост.. Създава се любов и преклонение от най-ранна възраст в малкият човек към РОДИНАТА, към нейната единствена неизказана прелест и безкрайна хубост. Не бива да пропусна едно очарователно малко създание, което пее и свири на пиано, блестящо песента -със силата на своя неоспорим, патриотичен повик. Песен станала вдъхновяващ химн на тракийските българи от тайнствено прекрасната и бунтовно революционна Странджа- „ЯСЕН МЕСЕЦ ВЕЧ ИЗГРЯВА... “. Това е малкият вдъхновен творец-певец и пианист, -забележителната Валерия Стоянова. Всеки би се развълнувал докрай, когато чуе тази прелест!

Към забележителният неоспорим пример на високо възпитание, трябва да се стремим, търсим, уважаваме и насърчаваме, ако искаме БЪЛГАРИЯ ДА БЪДЕ НАШЕТО БЪДЕЩЕ, И НА ДЕЦАТА НИ, И НА ИДНИТЕ ПОКОЛЕНИЯ !

Това е единственият път по който трябва да мерим елитните си критерии и изисквания, за да може нашата история и култура с вековни традиции и доказан опит, да заеме своето достойно място в ПАНТЕОНА на XX1 ВЕК .

София
1 май 2020

Таня Доганова – Христова
диригент и кинорежисьор-документалист

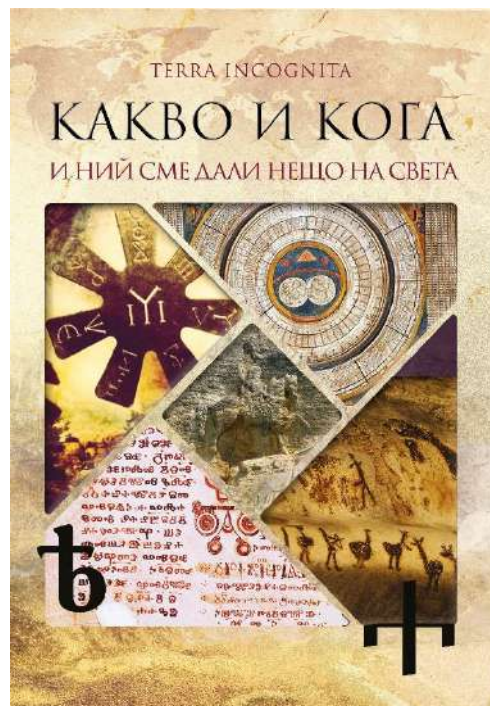
„КАКВО И КОГА И НИЙ СМЕ ДАЛИ НЕЩО НА СВЕТА Или БЪЛГАРИТЕ: ЦИВИЛИЗАЦИОННИ ВЕКТОРИ НА ВЛИЯНИЯ”

Детелина Денчева

„Казаното се забравя, написаното остава.“

Благодарение на патриархът на българската литература Иван Вазов, ние имаме само-чувствието, че „...и ний сме дали нещо на света и на вси словени книга да четат“. Проф. Куйо Куев, почетен д-р на Ягелонския университет в Краков, обобщава: *”Ние, българите, сме вградени в първоосновите на еврорхристиянската цивилизация.”* За историята на българския народ в книгата „Петър Димков – откровено“, той споделя: *„Действително не си знаем историята. Шо я криете, бе? Защо не я кажете на народа – да се гордее? В Шотландия възстановили най-стария и голям замък. И какво открили там? Зазидана една колосална библиотека само с богомилска литература. Оказало се, че първият архиепископ в Англия бил наш богомил. У нас са унищожавали, но са я запазили оттатък. На Аксиния Джурова, когато била в Швеция ѝ казвали: Елате, вземайте! Книгите не могат да отидат при вас, но тук има ксерокси! Възползвайте се! Богомилите дадоха на Европа Реформацията. Прочетете Раковски какво пише. Една голяма маса българи се заселва в Италия, в Ломбардия. Там се криели, гонени от папата.*

Данте също от богомилите научава за живота в „Горния” свят”. И което е научил, го пише в поетична форма. Чисто богомилско учение. Във Франция са катари, има бугри, албигойци и всякакви – все богомили... Чие дело е например Хакската конвенция да не се избиват пленниците? Пак е българско дело. Трябва да се гордеем с историята си!”

Независимо от формата и контекста, в която са употребени, подобни слова отразяват реални исторически истини, реално чувство на национална гордост и оправдано европейско самочувствие. Мнозина от днешното ни по-младо поколение, вероятно малко знае за тях, но за щастие поне знаят, че в нашите български земи, във Варненския халколитен некропол е открито първото обработено злато на света.

Възниква въпросът: Въпреки, че сме първопроходци в металообработването и златарството, че сме създатели на писменост и просвещение, само в това ли се състои българският цивилизационен принос?

И толкоз?! Оказва се, че ако се вгледаме в дълбините на историята и хронологията, съвсем не е така.

Отговорът на този съществен въпрос съвсем не е труден. В математиката съществува формулировка при доказване на теореми: „Необходимо и достатъчно условие е...” В конкретният случай, необходимо и достатъчно условие е да отговорим обосновано, т.е. фактологично, в какво се състои базовият български културен фактор, дал импулс в развитието на човешкото общество. За това е необходимо, **първо:** да се вгледаме и систематизираме археологическите артефакти; **второ:** да осмислим направените изводи от интрадисциплинарните изследвания и **трето:** как се оценява нашата цивилизация от научни експерти и световни общественици, макар и потопени в пълна медийна тишина.

Настоящата книга не е единствена, а неразривна и логическа част от сериозните опити на български учени и общественици, които не приемат казионните и манипулативни исторически тези относно българската история. Тя е опит да се разкъса тази оглушителна и заробваща медийна тишина, която промива мозъците ни и унищожава националното ни самосъзнание, която ограбва националното

ни самочувствие и гордост, която се стреми да игнорира истината за българската историческа съдба и огромен цивилизационен влог!

Защото: **Ако** „Българите стоят в основата на човешката цивилизация”; **Ако** „Българският народ е един от създателите на цивилизацията на нашата планета”, според изявленията на двама френски президенти от близкото минало като Шарл дьо Гол и Франсоа Митеран, на италианския президент Карло Чампи, на проф. Норман Дейвис, проф. Шигеоши Мацуяма, на културолога Хари Салман; **Ако** „Българската държава на духа се простира от Балтийско море до Тихи океан и от Северен Ледовит океан до Индийски”, както утвърждава акад. Димитрий Лихачов; **Ако** българският цивилизационен принос е действително толкова капитален и основополагащ, според десетките свидетелства на учени и експерти от цял свят; **Ако** някога далеч във времената, които наричаме днес праистория искрата на човешкото познание се е разгоряла тук, **защо тогава ние българите, сме в дълбоко неведение и толкова зле информирани за този наш вклад в общочовешкото развитие? Защо** българската образователна система игнорира фактите на този принос? **Защо** нашите и световни енциклопедии блестят с отсъствието на тази научна истина и я превръщат в бяло петно? **Защо** е приложена тази болезнена и осакатяваща човека и човешкото познание лоботомия?!

Без да изпадаме в мегаломания, въпросът е напълно резонен:

Защо фактите на българските цивилизационни вектори на влияние са локализирани навсякъде другаде и под други имена, в други географски точки и народности начала, но не и на изконната ни българска земя, тази в земите на Балканския полуостров?! **Защо** цивилизацията, на историческата основа на която са възникнали всички останали цивилизации, които се афишират в учебниците като „първи” и най-значими като месопотамската, египетската, шумерската, елинската, римската, източните цивилизации се е превърнала в „Terra incognita”?! Според думите на изтъкнатият археоастроном Робърт Бовал ”Международната общност не знае какво се намира в България.” (Не знае?, Не иска да знае? Или просто игнорира?!) и допъква, че по българските земи е съществувала цивилизация, която е била в пълен разцвет още преди времето на Древен Египет. Днес, това се признава и от американската наука.

В процеса на развитие на човешкото общество, периодично и систематично се унищожават цели цивилизации и народи, хилядолетно древно познание, и дори самия спомен за тях. Единствената цел е придобиване на предимство и престиж! През всичките векове българската история е била фалшифицирана и ограбвана чрез горене на книги, кражби, рушене на културни паметници и директен геноцид. Трябва да посочим, че в това отношение, най-големите вреди на българската история са нанесени от гърците, турците, евреите, руснаците и сърбите, разбира се, без да забравяме и злоумишлената роля на западноевропейския фактор. Както в миналото, така и днес, геополитическите, имперски или религиозни интереси на „великите“ сили и слугинажната политика на зависимата държава, са причината за кастрираните от истината енциклопедии, за опорочените учебници по история и промиването на мозъци, за загубата на национално самочувствие и национална идентичност.

Но, дълбоко в гените на човека е заложен мощният импулс и стремеж да се повдигне завесата на хоризонта на времето и мистериата, да се узнае и разбере, какво стои зад изконните въпроси: Какво?, Кога?, Къде?, Защо?, От кого?..

„Да се гордеем със славата на предците си не само можем, но и сме длъжни. Неуважението към предците е първият признак на глупост и безнравственост”, казва великият руски поет Пушкин. А, българският дисидент, икономист, журналист, публицист, писател и преводач Асен Христофоров /1910-1970/, заявява повече от убедено: *„Аз не съм лорд, но съм длъжен да бъда горд!”*

Книгата „Какво и Кога и ний сме дали нещо на света” или „Българите : Цивилизационни вектори на влияния” в една справочна, но и емоционална форма, разказва за многобройните и фундаментални приноси на българският етнос в развитието на човешката цивилизация, за духовната мощ и творческия гений на древните и съвременни българи. Приноси, които трябва всеки от нас да познава и да цени, да се гордее с тях, със себе си и дедите ни! Затова тя може успешно да се използва и като едно съществено учебно Помагало в историческото образование не само на днешните деца и ученици, но и на тези, които винаги са знаели, много често и интуитивно, че българската история не е това, което са ни преподавали и сме изучавали някога на ученическия чин.

В едно свое изказване по случай Националния ни празник, българският президент Румен Радев дълбоко искрено и аргументирано изтъкна: „ Много събития предхождат ВЪЗКРЕСЕНИЕТО, но едно ги свързва – ПАМЕТА. Паметта за Вярата ражда Българския Великден и църковната независимост. Паметта за Историята вдъхновява монахът Паисий да буди българите след векове на унии. Паметта за Езика и Буквите дава на възрожденците силата на словото, с което бунят своите съвременници. Синилата от бича и следите от теглото не са Вазов мит. Но дори пет века османско иго не изтриват спомена за това кои сме. Човекът на бъдещето ще е онзи с най-дълбока памет. Дълбок корен се иска, за да устоиш на ветровете. Затова е нужно да помним. Да помним е дълг! Защото историята не дава прошка за забравата.”

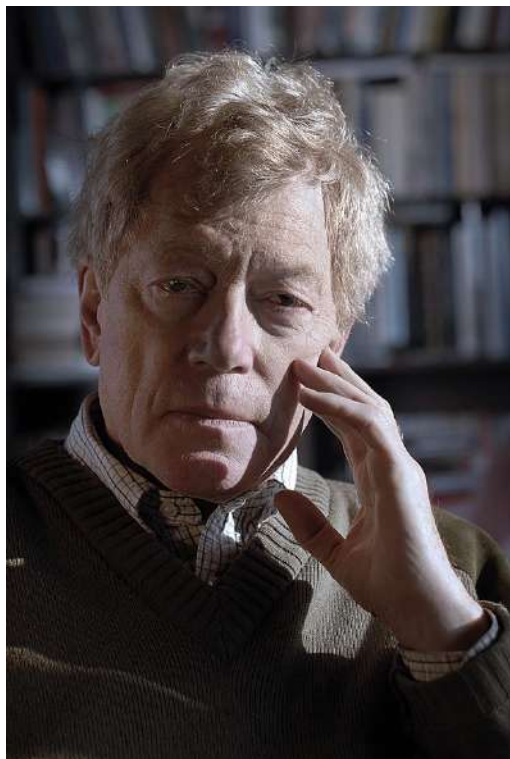
Ако сме истински и достойни потомци на предците си, то би трябвало, историческите истини за българите, за приноса на древна и съвременна България да се публикуват на Първа страница на всеки Учебник по История, да са изписани на стените на всяка учебна стая и училищен коридор!

Защото, така се пази Памет и История, Достойнство и Самочувствие, защото само на основата на здрави исторически темели, се гради Бъдеще на Народ и Държава!

За българското достойнство и принос разказва тази книга-справочник, която прави една кратка историческа ретроспекция и е написана чрез забележителните дела и интелектуални постижения на нашите предци и съвременници.

Детелина Денчева, съставител

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

Сър Роджър Вермон Скрутън (1944-2020) – Дейният Мислител

В края на миналата година, когато планувах това списания помолих моят приятел Грегори да говори с Роджър Скрутън за евентуално сътрудничество в „Еврослов“. Грегори ми каза за неговото тежко заболяване. Той се помина на 12 януари тази година на 75 г.

На другият ден Борис Джонсън написа : „Ние загубихме най-големия съвременен консервативен мислител –

който не само имаше куража да казва каквото мисли, но го казваше красиво“ Саджид Джавид (фин. министър) : „От неговата подкрепа за борците за свобода в Източна Европа, до неговия огромен принос за консерватизма на Запад, той направи уникален принос за обществения живот”

Марио Варгас Лиоса : „(Скрутън) беше един от най-образованите хора, които съм срещал. Той можеше да говори за музика, литература, археология, вино, философия, Гърция, Рим, Библията и хиляди неща повече от всеки експерт, въпреки че не беше експерт в нищо, защото, всъщност, той беше хуманист в класически стил... Заминаването на Скрутън оставя около нас ужасна празнота”; бившата холандска (от сомалийски произход) политичка, учен, активист и феминист Аяаан Хирси Али: „скъп и щедър приятел, който даваше свободно на тези които търсеха съвет и мъдрост и не очакваше нищо насреща”. В есе критикуващо философията на естетиката на Скрутън,

публикувано в *Church Life* (католическо списание на Университета на Нотр Дам) малко след смъртта му за него пише: „...като Римски легионер, който няма да напусне поста си в катаклизма на Помпей, Роджър Скрутън стоеше в самотно величие, като най-великият защитник на художествената традиция, наред съвременния естетически хаос”.

Роджър Скрутън става консерватор когато през май 1968г., в Латинския квартал на Париж, става свидетел на вандалските студентски протести. Както сам казва по-късно: „Аз изведнъж разбрах, че съм от другата страна. Това което видях беше неуправляема тълпа от само-влюбени хулигани от средната класа. Когато попитах мой приятели, какво искат те, какво се мъчат да постигнат, това което получих беше само този невероятен марксистки боклук. Аз бях отвратен от това и си помислих, че трябва да има начин да защитим западната цивилизация срещу тези неща. Тогава станах консерватор. Аз вече знаех, че искам да съхранявам, а не да руша.”

Когато Скрутън създава своето списание *“The Salisbury Review-the quarterly magazine of conservative thought”* в 1982г., той е принуден да пише повечето статии с псевдоними, защото както казва по-късно : „Аз трябваше да направя така, че да се мисли, че там има нещо, за да може да има нещо там”. /Това ми е познато, така започнах аз преди 25 години в първите броеве на „Ави-Тохол”, така започнах преди 20 години и „Еврослов”./ В своето списание в продължение на 20г. той критикува мозайка от либерални тези: кампанията за Ядреното разоръжаване, егалитаризма, феминизма, чуждестранните помощи, мултикултурализма и модернизма. В 1984г. той публикува противоречива статия на директора на училището в Брадфорд, Рей Хънифорд, в която автора поставя под въпрос ползата от мултикултурното образование, която предизвиква скандал. Хънифорд е уволнен и за известно време поставен под полицейска защита, а Скрутън обвинен в „научен расизъм”. Когато е подложен на неимоверен натиск и на академичната му кариера е сложен край, Скрутън коментира: „заслужаваше си да се пожертват шансовете да станеш член на Британската Академия, ректор или професор емеритус, само заради истинското облекчение да кажеш истината”. В 2002

Скрутън обобщава влиянието върху неговия живот на факта, че е бил редактор на списанието по следния начин : Струваше ми хиляди часове работа, зловни нападки в *Private Eye* (ляво-либерално сатирично списание в ОК); три съдебни дела, два разпита, едно изключване, загуба на университетска кариера в Британия, унижително негативни представяния, подозренията на Торите, и омразата на честните либерали навсякъде. И си заслужаваше. Обръщам внимание, че това става в страна със „свободни медии“. Все пак той е избран за член на Академията в 2008.

саре работа, зловни нападки в *Private Eye* (ляво-либерално сатирично списание в ОК); три съдебни дела, два разпита, едно изключване, загуба на университетска кариера в Британия, унижително негативни представяния, подозренията на Торите, и омразата на честните либерали навсякъде. И си заслужаваше. Обръщам внимание, че това става в страна със „свободни медии“. Все пак той е избран за член на Академията в 2008.

**На снимката, отляво на дясно, Греог Лодър- Фрост, Лорд Судли и Роджър Скрутън на представянето на последния пред „Western Gools Institute“ 1997г.*

Подкрепата му за Маргарет Татчър като министър председател е представена, според него, като „предателство като университетски преподавател“. Неговото мнение за образоването в страната му е също безкомпромисно, в „Защо всички политици са против истинското образование“, той твърди, че „университетите разрушават образованието, като го правят релевантно, и : „Замести чиста математика с приложна, логика с програмиране, архитектура с инженерство, история със социология; Резултатът ще бъде ново поколение от добре информирани филистинци, чието обаяние ще ги лиши от всяко предимство, което тяхното знание иначе би им дало“.

В 1980г.Скрутън участва в създаването на „нелегална академична мрежа“ в Източна Европа. Той подкрепя нелегалната образователна дейност на чешкия дисидент Юлиус Томин, пренасяйки нелегално книги, организирайки лекции и дори уреждайки студенти да следват дистанционни курсове в Кеймбридж за дипломи по теология (само тази катедра отговаря на неговия призив за сътрудничество!). Накрая, в 1985г. е екстрадиран от страната и обявен за нежелана персо-

на в Чехословакия и Полша. На запад той е критик на западните интелектуалци колабориращи с комунизма, например на Ерик Хобсбаум, който според него *„избира да отрече“* комунистическите престъпления и зверства в бившите комунистически страни.

От 1992 до 1995г. Скрутън живее в Бостън, Масачузетс, преподавайки основи на философията и философия на музиката. След завръщането си в Англия той продава апартамента си в Нътинг Хил Гейт и купува ферма в Уилшър където живее и практикува хобито си, лов на лисици и когато в 2005г. този лов е забранен под натиск на всякакви либерални групи, той се преселва в отново в САЩ. Там именно пише и една от най известните си книги *„Зелена Философия“* 2011. В САЩ Скрутън, освен всичко останало е член на редакторския борд на *„British Journal of Aesthetics“*, на борда на *„Ralston College“*, нов колеж в Савана, Джорджия и почетен член на *„Ethics and Public Policy Center“*, консервативен тинк-танк във Вашингтон ДС.

Най странната история в която Скрутън бива замесен е избирането му за неплатен председател на така наречената *„Строй По-Добре, Строй По-Красиво“* към Британското правителство, създадена за да насърчава добрия дизайн в строителството на домове. Избухва скандал в парламента предизвикан от лейбъристски и либерални депутати, които намират това назначение неприемливо поради някои изказвания на Скрутън, например, че: *„ислямофобия е пропагандна дума“*, че *„хомосексуалността не е нормална“*, че *„лесбийството е опит (на жена) да намери отдадена любов, каквато не може повече да получи от мъж“*, както и че, *„Джорж Сорос има империя в Унгария“*. Скрутън е уволнен от поста си. Отнема доста време докато стане ясно какво общо имат тези негови мнения със строителството на похубави къщи, докато след доста бъркотии и катарзисни моменти, накрая Скрутън получава извинение от някакъв поръчков журналист и е възстановен като зам. председател на комисията. Малко преди да почине Скрутън предава свой доклад на комисията, за който Държавния секретар отговорен за нея казва след смъртта му : *...предаденото от него наскоро (доклад) в моя отдел, ще бъде продължено и ще стане част от неговото необикновено богато наследство“*.

В *“Arguments for Conservatism (2006)*, Роджър Скрутън твърди: „...хората са създания с ограничени и локални привързаности. Териториалната лоялност в корените на всяка форма на държавност, в която закона и свободата господстват; всяко простиране на юрисдикцията извън територията на националната държава води до упадък на отговорностите”.

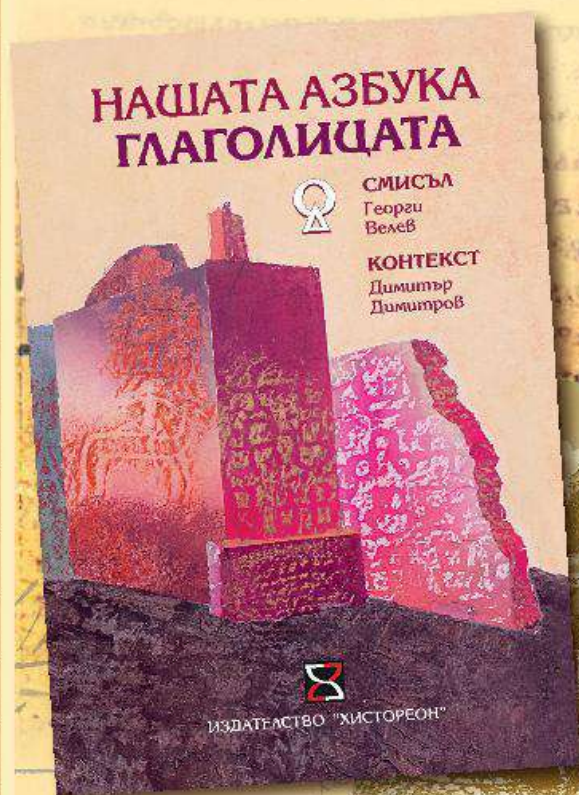
Като истински британец Скрутън подкрепяше Брекзит, защото вярваше, че Европейския Съюз е заплаха за суверенитета на Обединеното Кралство и защото вярваше, че Брекзит ще запази националната идентичност, която според него е застрашена от масовата миграция, но той беше и истински англичанин : *„Според мен ако Шотландците искат независимост, тогава и ние (англичаните) трябва да се стремим към същото...не мисля че Уелс иска независимост, Северно- Ирландците със сигурност не искат. Шотландският стремеж към независимост е донякъде фабрикация. Те искат да се идентифицират като Шотландци, но ...са доволни от субсидиите, които вземат от кралството. Аз не виждам да има Шотландски националисти, които да искат нещо повече, но ако те станат действителна политическа сила, тогава да, ние също трябва да станем независими. Както изглежда, сега Шотландците имат две гласувания : те могат да гласуват за техния си парламент и да гласуват да поставят хора в нашия, които идват в нашия парламент не в интерес на Шотландия, а за да ни изнудват”.*

Сър Роджър Вермон Скрутън беше носител на най-високите награди на Полша, Чехословакия и Унгария. В моите спомени от асоциирането ми (през 90-те) с „десницата” в България, не съм чул името му да се споменава. Не го чувам и до днес. Толкова за „консерватизма” в България. За консерватизма в света той е вече икона.

ИЗДАТЕЛСТВО „ХИСТОРЕОН“

e-mail: historeon@abv.bg
тел.: 0878 601 278 – Димитър Димитров

ОБЩО
БЪЛГАРСКИ
НАЦИОНАЛЕН
ПРАЗНИК

БЪЛГАРСКИ
НАЦИОНАЛЕН
ПРАЗНИК

